

Németh Nyiba Sándor
Követ a vénség

Németh Nyiba Sándor

Követ a vénség

5000 vers

ELŐSZÓ

Németh Nyiba Sándor: *Követ a vénség*

„Az erdei útról anyám integet” – írja Németh Nyiba Sándor egyik versében. Ez a gondolat meghatározza költeményeinek tematikáját. *A fa és az erdő* – az egyén és a közösség gyötrelmes, görcsös, de végül összetartozásá lényegülő konfliktusát. Németh Nyiba Sándor versei Csontváry magányos cédrusának kitárulkozó vallomásai.

„Az este beleül apám kék szemébe” – olvassuk a *Kaszakó* című versben. Az önsorsába zárt egyéniség vergődését a szülőföld és a gyerekkor meghatóan szép emlékei hitelesítik. A Rába-part után vágyódik a költő „sóvárgó magánya”. Erőt merít a régi élményekből.

A napi megbántások, gondok és egyéni tragédiák fölé hite emeli a költőt. Nyiba hisz a közösség erejében, abban, hogy még a tehertétel is segítség, ha méltók vagyunk rá, ha igent mondunk az életre. Hiába néz be az öregkor „a nyitott ablakon” – írja *Vermet ásó otthon* című szonettkoszorújában. Hiába tapossák ki belőle az álmodozót és a „merengőt”. Németh önzetlenül szolgálja a közösséget, versei hűen tükrözik kitartó elszántságát.

Több évtizedes költői munkásság, több mint ötezer vers áll a költő mögött, az irodalmi köztudatban menetel a legjobbak között. Művei mélyen megérintik az érző lelkeket. Nyiba új csengést ad a megcsorbult szavaknak, új fényt a hitnek, új folytonosságot a magyar gondolati líra legszebb hagyományainak. Bensőből vezérelt igazságérzet, az ösztönöket okosan kormányzó gondolatiság, szigorú erkölcsi igényesség és remek ritmusérzék jellemzik műveit. Az ősi versformákat figyelembe veszi, tempózásaival néha formát bontók az írásai.

Most megjelenő, 5000 költeményt tartalmazó kötete nagy eseménye a verset szerető közönségnek.

Dr. Illés György irodalomtörténész

AJÁNLÁS

Németh „Nyiba” Sándorral 18 éves koromban találkoztam először.

Bár ismeretségünk közel 20 évre nyúlik vissza, még ez az idő sem volt elég ahhoz, hogy igazán megismerjem őt.

Mert mindenkinek van olyan pillanat vagy töredékfoszlány az életében, melyet lelke mélyén őriz, és csak az övé.

Tán ez nem is szükséges ahhoz, hiszen Nyiba zenéjével és verseivel bepillantást enged élete minden szegletébe, lelke elzárt szegmenseinek érzelmi információi pedig önmaguktól megnyílhatnak, csak fel kell fedezni a verseiben rejlő kódokat, melyek biometrikusan földi létének/lelkének/szívének és személyiségének mozgatórugói, s egyben az útlevelet is jelentik az ő igencsak szövevényes, olykor ellentmondásokkal teli, mégis egyszerű világába.

Sokszor a mikrokozmoszban ott leledzik a makrokozmosz, itt „követ a vénség” – legújabb verseskötetének címére asszociálva.

Sanyi élete sikerorientált, és ebből kifolyólag egyenes – teljesítendő cél volt mindig is a sport, a harcművészet és a zene területén.

Becenévének jelentése: Égbolt.

Ez árulkodik az egykor a mindenségről álmódó kenyéri kisfiú vágyairól, amelyek szorgalommal és emberfeletti akaraterővel párosultak – amiről a későbbiekben materiális síkon világversenyek díjainak és érmeinek sora, érzelmi síkon pedig zenéinek hanghordozókra rótt lenyomata tanúskodik.

Alkotóművészként, gondolkodóként, költőként, a harcművészeteket és a szépirodalmat kedvelő emberként az a véleményem, hogy Sanyi költészete egyszerű, akár Leonardo da Vinci *Mona Lisa* című festménye.

Egyszerű, mégis bonyolult – akárcsak Nyiba lelke, melyet olykor tán még ő maga sem ért(het) meg igazán, viszont versein keresztül teljes valójában ki tudja fejezni.

Nem takargat, nem burkol, csak nonverbálisan kifejez azáltal, hogy ránézel, így a kép háromdimenziós formátuma a kor festészeti módszereinek és a művész bámulatos, „einsteinini” zsenialitással megáldott tehetsége és precizitása közös konstellációjának eredményeként magunk előtt látjuk a Teremtést, a halandó szem előtt lévő, ugyanakkor számára láthatatlan, másik szférában rejtőző és működő világot...

Ezt csak a művészetek adhatják vissza, ilyen a szépirodalom és a költészet is:)

Az élet önmagunk felfedezése, egyben lehetőség, hogy megtaláljuk a másokban a saját hiányosságainkat/félelmeinket/örömmünket/bánatunkat/szorongásunkat, s azáltal, hogy eszmecserét folytatunk vele, kicsit jobban megismerhetjük saját magunkat is – hiszen a kollektív tudat közös gyűjtőmedencéjében mindannyian ugyanazokkal a gondokkal „küzdünk” vagy kerülünk szembe, s magunkon segítve a másikon, míg a másikon segítve kicsit önmagunkon is segítünk.

Ehhez viszont el kell indulni az úton, ahogy Kolumbusz Kristóf, Indiana Jones vagy Willy Fog tette annak idején.

Úgy gondolom, ehhez az utazáshoz Németh Nyiba Sándor 5 000 verset tartalmazó kötete nagyszerű társ lehet.

Ajánlom szeretettel!

Pintér Péter sk.
a világhírű Benkó Dixieland Band exzongoristája,
a világméretű montreux-i jazz-zongoraverseny meghívott művésze,
a De-Pression jazz-zenekar billentyűse

AJÁNLÁS

Igazi monstre kötetet vesz a kezébe, aki forgatni kezdi Németh Nyiba Sándor legújabb könyvét; a *Követ a vénség* című verseskötetet. Ez a nagyszabású, **ötezer verset** tartalmazó könyv: *életmű*. Tulajdonosa is annak szánta; versfaragó munkássága évtizedeit magába foglaló szummációnak.

Sokunk számára hihetetlennek tűnik, hogy a mindenkor száz fokon égő, nyughatatlan, sikerorientált *Nyibamester* életében is elkövetkezett a számvetés, a számbavétel ideje. Az a pillanat, amikor az ember ráébred, hogy nem halhatatlan. Kínzó felismerés! Ilyenkor sópörjük össze riadt megfontoltsággal életünk kincseit, avagy hordalékát, mondván: maradjon valami utánunk.

Jó esetben az életmű többször és egyre bővülő kiadásban is megjelenhet, még a szerzője életében, ha korai volt a riadalom. Legyen így ezzel az életműkötettel is! Kívánjuk, hogy írójával együtt sok bővített kiadást éljen meg!

Németh Nyiba Sándort a Teremtő többirányú tehetséggel, akarakterővel és hallatlan energiával áldotta meg. Kapott talentumát kamatoztatta is, a sport, a zene és az irodalom területén. Nem akárhogyan és nemcsak saját öröme, hanem országos élvonalbeli és nemzetközi eredményeket ért el, sikereket aratott; maradandót alkotott. Beirta magát a sport és a könnyűzene történetébe. Itt az ideje, hogy a kortárs irodalomban is helyet kapjon, mert méltó rá. A *Követ a vénség* alkalmat adhat erre.

Egész életét és munkásságát áthatja – közös nevezőt jelentve sportban, zenében, irodalomban – valami dacos elszántság a siker, a győzelem ismételt elérésére és az alkotó emberré válásra. Olyan emberré válni, aki bárkit, de főként önmagát képes legyőzni, hogy teljesítse *„mennyei küldetését”*, és a végső megmérettetésnél majd nem találtaik könnyűnek.

Rendületlenül és megállás nélkül törekszik kitűnni a szürkék közül; többre, jobbra, magasabbra, sőt lehetőleg a legmagasabbra jutni. Ahogyan ő írja:

„Tudom, vesztesekre nincs szükség a Földön.” „Alkossunk, míg létünk engedi!”

De a csillagokhoz vezető út rögös, tele van veszélyekkel, csapdákkal, próbatételekkel. Az ember pedig kicsiny, gyarló, esendő... *„Bűnösnek születtem, ez belül fáj nagyon. Mentségem egy lehet: gyarló vagyok”* – írja magáról.

Verseskötetében – a sikerek ellenére vagy pont azért – egy nehéz ÉLETÚT rajzolódik ki; a kenyeri kis szülői háztól, az apai és anyai értékrendtől a személyes megtapasztalásokig. Olvashatunk tépelődéseiről, megszenvedett kínjairól, testet-lelket borító sebekről, magasba röpítő és a mélységes, sötét pokolba taszító kilengésekről, *„vad múltból”* és *„korhú titkokról”*. Őszintén kitérülve, kendőzetlenül ír a régi és jelenkori önmaga-keresésről, az örökös harcról, a vágy-vezeklés-feloldozás háromszögéről. Visszatérő szavak: kitagadás, veszteség, megalázás, árulás, hiúság, kapzsiság, becsvágy – más részről tisztesség, szeretet, becsület, hogy az *„erkölcsi szennyet kidobtuk a lelkünk mélyéről”*.

Ki ő? A közismert, hírneves bajnok, zenész, költő, előadóművész? Önmaga szerint:

„Hallgatag ember a kapzsi karokban, aki élni akar a földi vadonban.”

„Lassan elfelejt a világ, csak néhány papír igazol tán.”

„Az elévült tetteim nekidőlnek a falnak, / elismerően vesztesnek hirdetnek hajnalban.”

Nem így lesz! Biztosan tudom.

Ajánlom ezt a verseskötetet minden költészetet kedvelő, olvasó embernek és azoknak, akiket érdekelnek Németh Nyiba Sándor személye és gondolatai.

Budapest, 2022. január 3.

Dr. Misz Írisz
Magyar Orvosírók és Képzőművészek Körének elnöke

NÉMETH NYIBA SÁNDOR, A MESTER

Nem könnyű a megszólítás, ha sokszínűségedhez kell szólni.

Miközben ujjaimmal formázlak, a téged ábrázoló dombormű állandó változást keres, nehéz megtalálni az emberben rejlő lelki formádat. Megfejtethetlen a nagyságod titka, felidézhetetlen az arcod, lelked kialakítja a ráncaid mögött az érző embert. Ki vagy te, akinek a költői, zenei, sportolói, riporteri vénája keveredik a művészet kohójában?

A teljesség igényével sem tudlak feltérképezni. A benned feszülő, kibogozhatatlan tehetség játékos könnyedséggel nyit ki ember zárta lelki kapukat. Megdöbbenve veszem tudomásul, miként leszel ura lehetetlen helyzeteknek. Egyedi vagy minden műfajban, amelyet magadénak választottál. Az idő frekvenciáján is jól mozogsz, hiszen a huszonnégy órából negyvennyolcat gyúrsz.

Kevert önmagadból lírát adsz a zavart világhoz. Miközben ütöd a dobokat, érzelmeket súgysz az emberek fülébe. A fényben úszó birkózószőnyegen tisztességgel méred magad a küzdelemben, fülemben gitárod játszik dallamot. Spirituális tűzben égysz, gyűszűből nem kordyolsz, öblös edényből vedeled a siker mámorát. Egyetemi szinten, fekete öves mesterként tanítod a legnagyobb harcosokat. Oktatófilmjeid bejárták a világot. Könyveid, tanulmányaid nevelnek, értéket képviselnek. A Krúdy Gyula Irodalmi Kör elnökeként trendeket teremtettél. A szellemi közösség a te szentélyed, ahol egyéniséged, művészeted otthonra lelt.

Szeretem a tiszta gondolatokban áztatott verseidet. Ajánlom mindenkinek a szeretet oltárán! Jó energiádat hintsd ránk, mutasd az utat az elesetteknek, aranyfüstben lásd meg a jót!

Igaz barátom, a jó Isten karja öleljen!

Turi Török Tibor

Podmaniczky-díjas, Krúdy-díszokleveles és Pro Urbe díjas író, szobrászművész,
a Magyar Köztársasági Érdemrend tulajdonosa

MAGAMRÓL

Kenyeriben születtem, 1957. január 31-én. Gyermekkoromtól írok. Az irodalom, a zene és a sport mindig jelen volt az életemben. Két önálló kötetem van: *Fűzfakereszt; Nyibaizmus – Ne szégyelld, hogy van lelked*, 860 verssel és 39, legendákkal készített interjúval.

Több mint húsz éve vezetek rádió- és tévéműsorokat. Jelenleg a Civil Rádió *Élő legenda – Őskövület* című műsorának szerkesztő-riportere vagyok; korábban ugyanezt a műsort vezettem a Fiks és az Oldies Rádióban, és a Zenit, a Budapest, valamint a Lánchíd Televízióknak is dolgoztam. Műsoraimban az irodalom és a zene mindig kapcsolódik, hiszen ez a két művészeti ág elválaszthatatlan az életemben, melyet két leányom, Nikolett és Franciska, valamint két unokám, Mirabel és Maximilián tesznek gazdagabbá.

Tizenkét éves koromtól zenélek: gitáron és dobon játszom. A Meteor együttesben 1970-ben kezdtem, kétszer nyertünk zenekari fesztivált. 1996-ban alapítottam a DE-PRESSION együttest, mellyel a mai napig zenélek. Negyven énekes énekelte dalainkat CD-re: Vikidál Gyula (P. Mobil), Varga Miklós (P. Box), Keresztes Ildikó, Gécsi Erika, Mr. Basary (Kormorán). Az IDŐ SZAVA ős-rock együttesemmel rockklasszikusokat játszunk. 14 éve megalapítottam a Magyar Rocklegendák Vándorkiállítását, mellyel azóta is járom az országot. Verseimből, meséimből, dalainkból rock, jazz, megzenésített vers és mese műfajban 350 CD-nyi anyag és több száz klip készült – köztük 100 himnusz, induló, városoknak, sportágaknak. A *Költőóriások árnyékában 1-2.* című CD-n 60 nagynevű költő versét szavaltam. A CD-ken többek között Petőfi Sándor, József Attila, Ady Endre és kortárs költők művei hallhatóak, zenei aláfestéssel. Az *öreg ház* című mesés CD-men 10 megzenésített mese található, a *Kenyeri mesék – Titkos hajó* című kötetben pedig hat mese (ez megzenésítve CD-n is megjelent).

Verseim és prózai írásaim több antológiában és kiadványban is megjelentek: *Kelet Felől, Muravidék, Vár, Dunakanyar, Agria, Partium, Magyar Műzsa, Magyar Kultúra Lovagrendje antológia, Csongrád megyei antológia, Krúdy Gyula Irodalmi Kör antológiája, Montázs Magazin antológia, Kláris antológia, Versmondó antológia, Délibáb, Világ Magyarorsága, Magyar Budo Magazin, Magyar Olimpiai Akadémia évkönyve, Harcművészetek, Kávéházi esték.*

Huszonnyolc világversenyen képviseltem Magyarországot, mint sportoló, edző és szövetségi kapitány. Versenyeken elért eredményeim:

Szabadfogású birkózás: junior és felnőtt magyar bajnok, hatszoros ezüstérmes; csapattestbajnokság – többször I. II. és III.; világbajnokság – VI.; Európa-bajnokság – IV., V. és VI.; olimpia – V. és VIII.; Európa-bajnoki ranglista – IV.; világbajnoki ranglista – V.; senior birkózó-világjátékok – I.; senior világbajnokság – II., IV., V. és VI.; tódzi nagydíj – I.; Seelenbinder-emlékverseny – III.; cseh nagydíj – I.; macedón nagydíj – I.; Intranszmas-kupa – III.; Yaşar Doğu-emlékverseny – II.; Roger Coulon-emlékverseny – II.; kubai nagydíj – IV.; felszabadulási emlékverseny – III.; német nagydíj – IV.; Medvegy-emlékverseny – II. helyezett.

Cselgáncs: Európa-bajnokság – III. helyezett.

Grappling: világbajnokság – kétszer I., egyszer III. helyezett.

A szabadfogású birkózóválogatott kapitányként és vezetőedzőjeként nyolc évig tevékenykedtem. Tanítványaim több világversenyről tértek haza éremmel. 11 oktatófilmet készítettem a birkózásról, amelyek 100 országba jutottak el. 20 éve tanítok a Testnevelési Egyetem Továbbképző Intézetében. Öt harcművészeti ágban van fekete övem. A *Fekete-fehéren* című dokumentumfilmemet több nagy tévécsatorna is műsorára tűzte.

Az irodalom, a zene és a sport ma is elválaszthatatlan az életemben. A három területet a mindennapi életben a költészet tartja össze. Verses-zenés önálló estemmel járom az országot. Évente több irodalmi alkotótábort vezetek, ezért is figyelem kortársaim írásait, a legfrissebb könyveket. A Cserhát Művészkör, a csepeli Tamási Lajos Olvasó Munkás Klub és más alkotókörök rendezvényeit látogatom. Tagja vagyok a Magyar Sportújságírók

Szövetségének, a Cserhát Művészkörnek és a Csepeli Irodalmi Körnek, valamint négy lovagrendnek. A Krúdy Gyula Irodalmi Körnek 2 évig titkára voltam, 2021 márciusától pedig elnöke vagyok.

Elismeréseim: Magyar Kultúra Lovagja, Csepel Örökség díj, Irodalmi Összművészeti Fődíj, Krúdy-ezüstérem és -bronzérem, Kláris-nívódíj, Aranytoll díj, Viktória-díj, Nemzetközi szintű sportoló, A birkózásért érdemérem, Gurics György-díj, FILA-bronzérem, Magyar Olimpiai Akadémia ezüstjelvénye, Vasakarát kiképző tábor érme, József Attila-émlékdíj, Kiváló Zeneművész és Előadó díj, Batsányi-émlékdíj, Cserhát József irodalmi és művészeti díj, Cserhát Művészkör díszelnöki cím, Cserhát-nívódíj, Kárász József Emlékére Arany Oklevél.

Németh Nyiba Sándor

VERMET ÁSÓ OTTHON

VERMET ÁSÓ OTTHON

(szonettkoszorú)

1.

A szülőházam sötétlő, vak egén
szökik a fény a komor felhők alatt.
Befúrja magát a levelek közé,
onnét leselkedik göröngyös útra.

Gerenda inog a vén ház tetején,
alatta kimúlt életek hallgatnak.
Becsület lopózik a fal mezsgyéjén,
kevert vétség nem köszön az ajtóban.

Apám bőrcsizmáját pókháló lepi,
szű perceg, jó anyámmal üzen a hely,
a vén háztetőt a mennydörgés veri.

Pihéken járkál a megtépázott csend,
kételyem a sötétség mögé mászik,
szüleim lábnyomán toccsan a vén rend.

2.

Szüleim lábnyomán toccsan a vén rend,
arcomba fröccsen eltékozolt vádam.
A tanítás agyamba kétséget rejt.
Megbuggyant életem legyőzött hajsza.

Hagyatékecsétet szorongat kezem,
kilincsen az őseim kéznyomata.
A szemükbe látok a sötét éjben,
vad kihívás kávján ringatózva.

Molyos, vastag könyv puffan a vén kövön,
kiolvasatlan sorok, néma regék.
Nyüszít mocskosan a nincstelen erő.

Hadonászom a pillanatok szélén,
virágfüzért fon ráncosra a közöny,
ismeretlen rajzolat titka mesél.

3.

Ismeretlen rajzolat titka mesél.
Írástudatlan a fémbe karcolja
a szavaiban felbukkanó létét.
A rozsdá az enyészetet kutatja.

Csiklandozó reménység ébredésén
a múlt tegnap értékét átrágja.
Csillogó lélek-oltár feszületén
kiveszik a Nap éltető sugara.

Bimbózó rügyek zárnak nyitott ajtót,
a víz sík tükrében az enyészet les,
megfásult hagyatéka a mélyben forog.

Az Isten haragja kíméletlent nyel,
időtlenységben nőnek sűrű gyomok,
az irgalom fájára hajlik a perc.

4.

Az irgalom fájára hajlik a perc,
leeső dió koppan az udvaron.
A pajtakapuban kitarul a menny,
a kocsiszín búcsúztatja alkonyom.

Kukoricagórében madárdal kel,
szürke estének bánatom dúdolom.
Az elévült, fájó dallam búsan zeng,
egy pók szöví be a kitárt ablakom.

Tompa lépteket hallok az utcánkban,
a világ fájdalma ordít, elvetél,
lelkemben zeng a kutyák ugatása.

Öreg fák árnyára leül a Hold-fény.
Ítatóföldből magok kihajtanak,
kőből nő ki a gyermeki reménység.

5.

Kőből nő ki a gyermeki reménység,
az összegyúrt régmúlt tekintélyt sugall.
Az agyamban tekereg a megértés,
kitergeti a szennyest az útra.

A villanyoszlop magánya dülöngél,
a kátrányban megfürdetett bűz illan.
Igazság-szóló föld alá lehenyél,
a mendemondák dűnyögnék a rosszban.

Elmeháborodás felbőg sikolyán,
az ártatlan jószágába közönyt vet.
Az iskola padját tűzre hajítják.

Az ösztön a forró lángban nem ég el,
égéstermék lett a büszke hagyomány.
Vastag, korhadt ága ölelkezve leng.

6.

Vastag, korhadt ága ölelkezve leng,
kivánszorgok a Lánka-tó partjára.
Régi csónak aljára múltúzó ken,
kievezek az örvényes folyóra.

Rába haragja könyörületet csen,
megdermedve bámulom a házunkat.
Szülőtlén otthonunkat lesi egy szem,
az emberségem verve is visszatart.

Nincs semmim, létezésem rejtélybe hív,
hamuból csiszol szikrát a megértés.
Parázsra lépek, talpam nem tépi kín.

Emlékeim erősebbek mindennél.
A meggyötört senki átokszóra bír
a korbács kristály-letétek gyökerén.

7.

A korbács kristály-letétek gyökerén
elévült rendek lassan tolazkodnak.
Kitekert utam medrének legmélyén
köveket hajítok a hullámfalra.

Nem tér ki előlem kéjes merészség,
mára csordultig teltem akarattal.
A végtelenben remélek megértést,
támad rosszarcú lények armadája.

Hitem földet rengetően dörömböl.
Menekülő remete élve hal meg.
A fedél nélküli csodát köszönöm.

Bújócskázik a meggyötört, értő sejt.
Szunnyadó figyelmem tiltón ráfröcsköl,
a jövőnk értelmi röögöket tép fel.

8.

A jövőnk értelmi röögöket tép fel,
kiálszik a sötétben a hízelgés.
Kesernyés-savanyú verejtéket nyel
a dögszagú áldozatok tetemén.

Mély szakadék hívogatón tátong lent.
Elszakad a vad érzelmi kilengés.
A pillanat parancsa a földre tesz,
érezem az anyaföld hívó erejét.

Fülembé suttog egy aljas ördöghang,
a gőgös arctalanokat átkozom.
Nyikorog a lélekvészó visszhangja.

Fekete vérem folyik az ágyamon.
Belecsorog a vénségem árkába.
Öregkor benéz a törött ablakon.

9.

Öregkor benéz a törött ablakon,
mellém leül egy ártatlan sarokba.
Számvetést készít csavaros agyamból,
kérdő falakra gerendák zuhannak.

Az értő tudásom előtt hajlongok,
lélegzik a bánatom mély sóhajjal.
Kemence előtt lehever fájásom,
szuvas padon a kínos perc beragadt.

Türelmet vesz imbolygó, féltett létem.
A varrógép hangja a csendbe hasít.
A gyengémbe markol az énem keze.

Homályos ablakon a vén Hold tanít.
Sötét a felsározott szoba földje,
az idő eloson, mértéket veszít.

10.

Az idő eloson, mértéket veszít,
feleslegest ledob, a kínom lapul.
Félek, mégis indulok, merszem ordít.
A könyör húsomba vág, hitem fakul.

Öreg faként rázkódom, múltam vakít,
a vánszorgó éjszaka jövőt bámul.
Menekülő léptem a mélybe repít,
önmagam kongó üressége feldúl.

Az elpáholt létem élni szeretne.
Rábólint a fejem, kérdőn megfontolt.
Árván maradnak a hangok félszemben.

Az elkárhozott tanulság megátkoz.
Magasztos falra felkeni értékem,
kínlódva elvetél fáradt vágyálmom.

11.

Kínlódva elvetél fáradt vágyálmom,
tudatomban lépést mér az új reggel.
Kecsegtetnek ébrenléti látnokok,
egy fejvesztett világ mérgeket teremtem.

Burjándzik a gennyes, sunyi akarnok.
Levetkőztet a fagyruhátlól díszes,
mogorva táj, odaszólít magához.
Méltó kényszervesztés kéretlent nevel.

Hömpölygő sodrást kever a szélvihar.
Gyógyíthatatlan testem kételyt feszít.
Robosztus erők fegyelmet tartanak.

Az érverést kizárva erényt taszít,
szürkületet hoz az esti alkonyat.
Létem nyirkos, sötét veremben vakít.

12.

Létem nyirkos, sötét veremben vakít,
nyálkás, süppedő járaton menetel.
A múlt romjaiból életem vetít.
A remény lefekszik barna szemembe.

Felszakadt kérdésem kőbe botlik,
a megtámasztott igazam letérdel.
Haragos lázadásom sírva lendít,
éltem bánatát letétbe helyezem.

Kitapossák belőlem a merengőt,
rejtett erővel jellemet hajlított.
Belső rendemben felnő a teremtő.

Gátat terelnek könnyeim ráncokon.
Agyam olvasata tudatfeszítő,
az örök éjben vérzik a fájdalom.

13.

Az örök éjben vérzik a fájdalom,
a szürke láthatatlanból rám néznek.
Motoszkáló könnyedséget meglátom,
a vaksötét fortlyogó csendjét érzem.

Életnedvek totyognak a locspocson,
az újhald fényében a bánat fröccsen.
Lassított éjjelt vezet a világos,
megkevertségem a mélyembe mereng.

Felocsúdott a letűnő szerencsém.
Vesztes szerepem kéjes álomom viszi.
Kipárnázott vesztőhelyen kivégzés.

Üreges koponyámban fúj a gőg-hit.
Csörömpöl a megváltás a vétkemért.
Otthon tisztessége méltatlant átír.

14.

Otthon tisztessége méltatlant átír.
Mesélő kövek gurulnak előttem.
A hempergő közöny ölelve szorít.
Vánszorgó félszek zajognak mellettem.

A meggyötört hangom az égen vonyít.
Sötétbe veszik éj-verte képletem.
Meghajolt a tapasztalatom, felsír.
Visszatérek oda, ahol nemzettek.

Leborulok az ősi hagyatéokra.
Megmarkolom a félénk semmi érvét.
Megragad bennem voltom maradéka.

Letűntemből kinő a győztes erény.
Sorsok verése harangot megkongat
a szülőházam sötétlő, vak egén.

15.

A szülőházam sötétlő, vak egén.
Szüleim lányomán toccsan a vén rend.
Ismeretlen rajzolat titka mesél.
Az irgalom fájára hajlik a perc.

Kőből nő ki a gyermeki reménység.
Vastag, korhadat ága ölelkezve leng.
A korhú kristály-letétek gyökerén
a jövőnk értelmi rögöket tép fel.

Öregkor benéz a törött ablakon.
Az idő eloson, mértéket veszít.
Kínlódva elvetél fáradt vágyálmom.

Létem nyirkos, sötét veremben vakít.
Az örök éjben vérzik a fájdalom.
Otthon tisztessége méltatlant átír.

HALLGATAG EMBER

Anyám, apám megleptetek,
 hogy embernek szülehettem.
 Komoly darabban menetelek,
 a szerepet az élet írta meg.

Hallgató ember lelke szabad.
 Tudat, béke vele marad.
 Az évek múlnak, a bölcs suttogja:
 A fájdalom bátor, az igaz hallgat.

Hallgató ember kapzsi karokban.
 Akarok élni a földi vadonban.
 Az égiek küldik a jelet:
 a szeretet sikerhez vezet.

Néha eltévedt a szenvedély,
 de megbocsátott bűneidért az ég.
 A tévedésekért felelned kell.
 A lelked így nyugszik meg.

A gyűlölet katlanja lassan olvaszt.
 Tétován figyel a halhatatlan.
 Embert gyalázó fájdalom vár.
 Kapzsi hatalom becsap, bezár.

KERESZTFA

A Lánka-parton sétáltam egy nap délután,
 megláttam a víz helyét, rég kiszáradt már.
 Itt fürödtünk nyáron, télen korcsolyáztunk,
 sok emlék fűz Kenyerihez, most erre emlékezünk.
 Egyenes út vezet a régi iskolához,
 van idő gondolkodni a rohanó világról.
 Az idő megrágtá a boldog emlékeket,
 nehéz most feldolgozni a régi időket.
 Hol van az utcánkból a szőke hajú lány,
 akivel játszottunk az iskola udvarán?
 Májusfát is állítottunk egy vidám éjszakán.
 Mindenki másképp emlékszik,
 hisz nagyon rég volt már.

Fájó szívvel indulok lassan hazafelé.
 A pályaudvar felől port repít a szél.
 Végül a sárga buszra váltottam jegyet,
 emlékekkel megrakodva indulok hazafele.
 Kopott lett a keresztfa az emlékek súlyától,
 gondterhelten emlékezünk a gyermeki világról.
 Ez a vers örök marad, mert a szívünkben jött.
 Gyermekeinkre bizzuk a titkos álmokat.
 Álmodjuk, de jó lenne gyermeknek lenni,
 gondtalanul szaladgálni, szabadon örülni.
 Ez a vers örök marad,
 mert a szívemből jött, az erkölcsi szennyet
 kidobtuk a lelkünk mélyéről.

ISTENTELENSÉGGEL VÁDOLT

Anyám csodagyereket remélt születésemkor.
Az elbeszélő történeteknek meghajlok.
A bárgyú vágyak felsorakoztak az utcánkban.
Elvakultak istentelenséggel megvádoltak.

Anyám hitében ringatózott a különcséggem.
Nem dicsőített hangos szóval, keze átölelt.
Irigyek leselkedtek düledező kapunkon.
Bepiszokt szavakat dobtak átkozón apámhoz.

Szüleim megtanultak égető tűzön járni,
izzó parázsra könnycseppjeiket hullajtani.
Mosdik tiszta vízben megfürdetett jellemem.
Örök hűséggel áldoz a meglett életem.

ROHANOK A SÖTÉTBEN

Rohanok a sötétben, akár egy úzó vad.
Fájó gondok igen meggyötörnek.
Bűnösnek születtem, ez belül fáj nagyon.
Mentségem egy lehet: gyarló vagyok.

Sok embert becsaptam, a gyűlölet erőt ad.
Érted és magamért hibásan döntöttem,
de semmi sem számít már, belül rég feladtam.
Perceim számolom, de visszagondolok.

Miért fontos győzni, én ezt nem érthetem.
A reményt elvették tőlem az emberek.
Akkor még élt anyám, a rossztól megvédett.
Valahol hibáztam, depressziós vagyok.

Az élet összetört, a hitem elveszett.
A lelkem megnyugszik, mert legbelül béke lett.
Hát én most feladom gyarló harcomat.
Valahol hibáztam, depressziós vagyok.

A szívemből kitépett az élet egy darabot.
A bánat szótte át, vissza nem rakhatom.
A szívemből kitépett az élet egy darabot.
A bánat szótte át, vissza nem rakhatom.

SZENT FÜZÉR

Az ajtószárfa mellett lóg anyám szent füzére.
Észrevétlenül levette, kezére tekerte.
Halkan mormolta az imát a csendes szobában.
A redőnyön beszűrődő fény az arcán csillant.

Jól kiválogatott gondolatait megóvta.
Belül tudta, az isteni hit pótolhatatlan.
Elvonulva fohászkodott a hétköznapiakban.
Megkülönböztetett áldást szórt az igaz szóra.

A halál küszöbén sétálva erősebb lettem,
de anyám méltó csontjait megnézni nem merem.
Keresem a szent keresztet, hogy örökös legyek,
magasztos eszméit öreg szívembe ültessem.

ÉDESANYÁM

Több millió fényévnnyire vagy tőlem, Anyám!
Itt hagyta a valóság markában, ez fáj.
Romos elmém hajt mindennap,
ami múlhat, az múlik gyorsan.

Itt élsz velem a sejtek, szövetek halmazában,
s a szívembe marsz néha, hogy tudjam,
itt vagy velem a bajban.
Emberi méltósággal él e Földön büszke fiad.

HIT PARAZSA

Nektek mit sem jelent ez a vasvasaló.
Én beleborzongok, tudom, anyámé volt.
Az ő keze szorította fogantyúját.
Leheletével fújta hamu-szikráját.

A múltban testében volt a lélek élte.
Ma az emléke boncolja fel a lelke.
Őrzöm örök fényének hívó varázsát.
Erőm kialszik a hite parazsánál.

KÖNNY NÉLKÜLI APA

Soha nem hallottam sírni az apámat.
Rábakecskéd a világ közepe számomra.
Igaz, már a térképen sem jelölik, csak úgy: Kenyeri.
Itt élt két kiváló ember: édesanyám és édesapám.
Kik voltatok ti, hogy ily tisztelettel emlékezünk rátok?

Bár a dicsoszlopok leomlottak, kihunyt a fájdalom,
csak az emlékek hangja parázslík.
Ma már a múlt kínzó emlékeit élményként élem meg.
Lassan értem, értünk éltetek, így volt ez rendjén.
Köszönöm nektek, hogy megláthattam a világot.
Azért valamit most sem értek:

Soha nem hallottam sírni az apámat.
Érdekes ember volt, mondták, a szeretetről nem beszélt.
Még most is bennem él
az a néhány négyzetméternyi kis házikó
tömésfalával, a csupasz földjével a talpam alatt,
mert a szeretet honolt a falak között.

Gazdagnak éreztem magam, enyém volt az egész világ.
Bár a zsebem üres volt, mégis érdemes volt itt élni.
Most is bennem él a nyitott konyha füstölővel,
a szobai kemence, ahol anyám sütötte a kenyeret,
a körte- és a diófa az udvaron, a nyúl-hozta kenyér,
a petróleumlámpa a misztikus hangulatával.

Anyám varrógépe, ami felett mindig görnyedt,
a kopott lavór, a hokedli, az ócska padláslépcső,
a határ, a Rába, a falusi dombok, a tanárain,
a barátok és számtalan rejtélyes arc,
megannyi jelentéktelen semmi,
ami talán csak bennem él ily mérhetetlenül.

Soha nem felejttem el, ahogy apám felhúzta a szemöldökét
és ráncolta a homlokát,
minek hatására mindig a torkomban dobogott a szívem.
Emlékezetemben él apám derékszija, amivel rendre utasított,
és emelt hangon a sarokba küldött,
szólt: „Térdelj a kukoricára!”

És mégis mindig óvó szeretettel elbújtatott minket a világ elől.
Éles esze, kellemes humora átsegített a bajokon.
Tetteivel önzetlenül bizonyította a szeretetét.
Ízes meséit, nótás kedvét elfújta a szél.
A hat elemis kitűnő bizonyítványát megette a penész.
Soha nem hallottam sírni az apámat.

Érdekes ember volt, a szeretetről nem beszélt.
A könny nélküli édesapa távozott az élők sorából,
nincs több jel, csak a végtelen.
Nem bírom elviselni, hogy míg élt, nem figyeltem rá.
Most már nem tudom meg soha,
hogyan érzett igazán legbelül.

APÁM HŰ KASZÁJA

Apám hű kaszája valahol tengődik.
Ide-oda dobják, senki meg nem feni.
Az éles pengének rozsdá lett barátja.
Nem vág többé rendet hatóles határban.

Megkopott kasza, többet ér minden pénznél.
Az öreg lelke, tudom, gyakran visszatér.
Erős volt, testét anyaföldbe temették.
Vígán kaszál, míg élek, a Föld kerekén.

KASZAKŐ

A kaszakő élére feni a hajnalt,
a szöktetett magány menekül a rétre.
Rendet vág a kiélezett kasza éle.
Apámmal ment gondolatom imádsága.

Zuhog a vad Rába folyó a medrében,
a Nap melegét kérdezik a madarak.
Nemzóm tisztasága a fa alatt hallgat,
az este beleül apám kék szemébe.

VAGÁNYSÁGOM

Vagányságom együgyű csellengőt csinált belőlem.
Hatalmak között dobált sorsom, a fáradtságtól erőtlén.
Kiválasztottnak szült édesanyám, tapasztalatom felkiált.
Győztes família a miénk, megalkuvást nem tűrnek az életfák.

KASZAKÓ TOKJA

Zörgeti a szél a rozoga palánkot.
 Én sem értem, szeretem ezt a dallamot.
 Az udvaron állnak kopott bádogyödrök.
 Repedező kerítésből kiáll egy szög.

Mindennek helye van az időtlenségben.
 A kaszakó tokja kolompként nagy neszt ver.
 A meghitt csend alatt lapul a becsület.
 Tisztességem kiveri bennem a rendet.

ÉDESAPÁM LELKE

Határozott léptek közelednek felém.
 Felismerem, édesapám lelke még él.
 Megborzongok, homlokát megérinteném.
 Vad tekintetében a gondolat elég.

Érzelmemet tekintélye felgyújtja.
 A felfoghatatlanság lesz úrrá rajtam.
 Égi veszedelem lelkemet dorgálja.
 Az irgalmas Istent látom az utcánkban.

TIZENKÉT ÓRA

Tizenkettőt ütött az óra.
 Apám vett egy utolsó sóhajt.
 Mától más jelent a harangszó,
 világot rengető bánatot.

Jellemet metsző tekintete
 remegő hangomban elveszett.
 Fellázadt a mindenség bennem.
 Térden könyörögtem Istenhez.

Tán meghallgatott, semmit nem tett.
 Élő, élettelen néma lett.
 Pillanat alatt felnőtt lettem.
 Többé nem mozdult, lelke ölelt.

Vallani szeretnék előtte
 a méltó nagyságát hirdetve!
 Megátkozom a tisztességben.
 Vállalom tőle kapott hitem.

MEGÁLLT APÁM ÓRÁJA

Megállt apám hűséges órája, nem felesel.
 Kitartó, nehézkes élete vérrel fest eget.
 Kikezdte már a rozsda a fogaskerekeket.
 A tépelődő idő szavában elmerengek.

Felfoghatatlan múlandóság kiéheztetett.
 A lejárt, kopott-fekete korongot keresem.
 Emlékezni szeretnék elmélázva, csendesesen.
 Láthatatlan emléket állítanék örökre.

ÉDESANYÁM BÜSZKESÉGE

Az anyám büszkeségére szégyent hoztam.
Az utcán mindig lehajtott fejjel ballag.
Vörös-arany hajába belekap a szél.
Mogorva kilátástalanság int felé.

Gyötrődik kezelhetetlen vadságottól.
Az alkotó tetteiben benne lakom.
Tehetek bármit, ő felemel a porból.
Szeretetét hinti rám, örül, hogy vagyok.

ELTÖRPÜLT APÁM ALAKJA

Csendes zugból figyeltem édesapámat, miként halk hangján dúdolta kedvenc dalát.
Megható volt a keserű nóta, oly szomorúan hallgattam búsuló bánatát.
Az érzelmek függönye mögül kilépett, a szeme sarkaiból biztatva szólt rám.
Karizmatikus egyénisége, áldó humora mosolyt csalva örömet kiált.

Csavaros gondolataival összeköti, mit kezelhetetlen fiára ruház.
Padlásfeljáró-grádicsra pakolt cipők kilátástalanságából lassan felállt.
Sufniból kivette az elvékonyult kaszát, vállán vitte az elmúlás haragját.
Titokban lestem, hogy a kertek alatt eltörpült alakja, halkan mormoltam imám.

ÉDESANYÁM TISZTESSÉGE

Régi szobánkban szinte hallottam édesanyám utolsó szívdobbanását.
Tudatom mélyén eget-földet megrázott, hasadtak a mennyezetgerendák.
Kipilledt teste elernyedve megadta magát az elszánt kínzás oltárán.
M meghalt, de éreztem, hallja, mit mondok, makacs gyávaságom zokogva kiált.

Kerestem arcán mosolyt, szemében könnyes biztatást, hangjának igazságát.
Hittel telt kacagását nem hallja fülem, apró lénye többé nem kiabál.
Megbocsátom, anyám, hogy mertél halni, megveszekedett fiad áldást szór rád.
Nem tudom, ki voltál, nekem emberfeletti, létező jóság, Édesanyám.

BEKERÍTETTEK

Szüleim bekerítették furcsaságom.
Végképp felfogták, hogy elvetemült vagyok.
Halk hangok beszűrődtek a falon túlról.
Kételyek veszekedtek megalkuvásról.

Nyakas, konok, izgága kíváncsiságom
kemény erődítményeken is áthatol.
Nem hatódom meg szavaktól, tett a fegyver.
Szikrázó tüzekben sem ég el a lelkem.

NINCS BECSÜLET

Kihalt bennem, amit becsületnek hívtam.
Magam sem értem, miért hasonultam meg.
Tisztességért tüzes szikrába ugrottam.
Ma egy égő gyufa lángja is megéget.

Szüleim rakták az alappilléreket.
Minden valós értékemet leromboltam.
Nem találok önmagamot, elvesztettem.
A hitből épített váram összeroskadt.

Kidobtam a tükröket borús szobámból.
Kerget a hazugság, a becsület megáll.
Hiteltelen lett az esendő magányom.
Nem menekülök, lelkiismeretem vár.

LÁTHATATLAN ALAKOK

A gyermekkorom letűnő lábnyomai,
messzire integető, tömpe ujjaim,
elfáradt, kitakart, meghitt emlékeim,
a homályban megbújó ismerős arcok!

Tompán halló fülem zajban hangot keres,
az elveszett idő sunnyogva kinevet,
a ház körüli hangokban életre kelek,
a szuvas ablakpárkányon leül létem.

Végleg maradni akar a mindenségem,
a napégette dió lepottyan a földre,
láthatatlan alakok életre kelnek,
az ereszkedő este kárpadra fektet.

VESZETT SZELLŐ

Apám jellegzetes léptei felverik utcánk csendjét.
Bámészkodó fák ráhajolnak a gazos árok mentén.
Gondjait cipelve átlépi öreg szobánk küszöbét.
A csend fekszik az ablakra, a létünk múltidézését mér.

Fekszik a sokatmondó, semmit érő, rozoga priccse.
Karba tett kézzel felfogja fájó gondjait, nincs vége.
Kérdező az elpilledt levegő, veszett szellő suhan.
Édesanyám belép az ajtón, szeme mesélőn kutat.

AZ IDŐ TISZTESSÉGE

Apám kék szemén elcsúszott a napsugár.
A nevetése beköszönt a ház falán.
A foglalt helyére nem mertünk leülni.
Keresztet vetett, lecsukta szemét a hit.

Erős alkata tiszteletet parancsolt.
Izzó kemencéből lángnyelv tapogatott.
Kézen fogott szavak összeölelkeztek.
Elvegyültek az idő tisztességében.

MEGVÁLTANÁM

Aki a múltból ismerte anyám,
apám vidám, kedves humorát,
felejti az évek furcsa tréfáját.
Bölcs hittel az emlék tisztán lát.
Bácsik, nénik szívből meséljete,
mikor lettek szívből szerelmesek!
Mesés régen miként keltek egybe?
Álmodták, egyszer én is megszületek?

A lelkem örökbe odaadnám,
ha életüket újra megválthatnám.
A lelkem örökbe odaadnám,
ha életüket újra megválthatnám.

Az évek lassú, biztos múlását
az idő jóra, szépre festi át.
Az élet torz tükrömbe lát.
Sodor a mély, fájó valóság.
Csodás a reggel, vedd el, ami jár!
Lelket bezár, ami neked fáj.
Rád mért úton emelt fővel járj!
Tanítsd az igazság boldog himnuszát!

SENKI

Saját magam terveztem, hogy senki legyek.
Apám, anyám csak asszisztált nekem.
Tudtam, hogy nincs esély a menet végén,
mégis harcoltam a nagy semmiért.
A remény a magas fellegekben,
sok munkával senki lettem.

VISSZAVERT ÖNMAGAM

Kényszeredetten lépek, út végén végzet,
lekonyuló faágak hajlongva néznek,
ismeretlen mélyemben motoz a lelkem,
elkerülhetetlen az istenség verme.

Szülők hangfoszlányai fülemben ülnek,
az intelmeik értelme harangot ver.
A rám hajoló kegyelem tehetetlen.
Visszavert önmagam magatehetetlen.

Sunyi az alkony, a létre kiéhezett,
a mogorva, dühös szellő mocskot cipel.
Nem hiszek jóban, vádam tétlen, erőtlen.
A kifosztott múltamat dobom elétek.

TITKOS SZEREPBEN

Árnyak himbálóznak a Boros-domb felől.
A tántorgó halvány fényben ring a szellő.
Apám és anyám ölelkezve sétálnak.
Száll a fák megható, suttogó sóhaja.

Gyáva gyermek-ijedtségem szólni nem mer.
Türelmesen várok, míg házunkhoz érnek.
Közben megfáradt az idő, öreg lettem.
A látszat tagadhatatlan, pusztul lelkem.

Őrző pillanatban nevetnek az évek,
mégis fáj az élet minden rezdülése.
Veretes életutam titkos szerepben.
A szüleim figyelnek, élni engednek.

NEMZŐ ATYÁM

Apám, amíg élt, olyan elérhetetlen volt hatalmassága,
hogy még gondolatban sem mertem felnőni hozzá.
Tekintete metszette gyengeségemben a félelmet.
Karizmájába jellemeik fulladtak bele. Ilyen volt az én apám.

Itt hagyta a földi létet, nagysága emelvényként tornyosult bennem.
Most tudatosult elmémben, hogy ő maga a méltóság.
Erős keze nyúl felém, ereje tüzes sziklában él. Feltöri lelkemet,
izzó vadságban bennem kiált, hajt tovább.

A HARANGSZÓ

Sárguló leveleken lépkedek,
a távolból egy harang szól.
Könnyes lett a szemem:
vonz a régi ház.

Gyermekkorom emlékeit újraélem.
Magányos az este,
kopott házfalakra ráült már a csend.
A homályban kedves arcok tűnnek fel.

Hol vagytok, régi barátok, szólítalak titeket,
de csak a némaság felel.
A halvány fényben megpillantom házunkat,
ott már senki nem lakik.

Kihalt az utcánk,
itt a fák is másként suttognak,
a csend is fájdalmasabb.
Házunkból eltűnt a vidámság.

Pókhálós képek néznek le rám,
minden álmat és emléket őriz.
Szótlanul roskadok az ágyra, ahol születtem.
Anyám varrógépe nem zakatol többé.

A kemence sem ontja a meleget.
Kihalt az utcánk,
a távolból egy harang szól.
A szívem elszorul, ha visszagondolok.

Valamire mindig vártunk,
sürgöttük az időt.
Álljunk meg egy pillanatra,
és tekintsünk vissza!

KILÓGOK A RENDBŐL

Édesanyám hasában sem fértem a bőrömben.
A világ rendjével soha nem törődtem.
A házasság szabályai leckét adtak az életemben.
Végül is mindenből jól kijöttem, és boldog az életem.

HŐSI SZOBOR

A múltban óvatosan barangolok.
Különleges képek közt lapozgatok.
A rozsdás agy kereke lassan megáll.
Nehezen indul, az idő zugában bujkál.

Megkövülök Kenyeri hősi szobránál.
Félek, hogy a valóságos múlt megtalál.
Gyermeki agyam őrzi az emelvényt.
Leülök, megpihenek a kő peremén.

Hova tűnt az egymás iránti tisztelet?
Már barátságot nem szánunk emberre.
Mivé lettél, világ, a kapzsi ketrecedben?
Becsaptad az élőket, vészbe mentek.

Az én-központban az ősök sem számítanak.
Azt hisszük, büntetlenül bármit szabad.
A kör egyszer bezárul – szólok halkán.
A hősi halottak kérik, nézzetek magatokba.

Mesterem, Istenem, fennmaradt Kenyeri.
Áldott legyen a föld, ahol éltek szüleim!
Megcsókolom a szobrot, erőre kapok,
a béke erejét a szobor fülébe sűgom.

HOLTAK BIRODALMA

Hív a fény, indulok a temetőhöz vezető hosszú úton.
Lábaim lelassulnak, nagy terhek, gondok ülnek a vállamon.
Belépek a holtak birodalmába, bezáródik a kapu.
Ölelve taszít a misztikus messzeség, megvádol a vad múlt.

Szüleim sírjához érek, érint a megkövült, síró régmúlt.
Egykor álmodó kisgyermek öreg reménye vak mélybe lehull.
Megsimogatom a keresztet, megbocsájtást kérek Istentől.
Rászakad lelkemre az örök mindenség, fájdalmam könyörög.

Halk, lágy fuvallat hátán porszemek visznek élő tudattalant.
A ködfátyol meglengeti a konok becsületben a szótlant.
A bennem lakó bűnnel áldozok, Isten, ember előtt halok.
Képzetelem megadja magát, szólítottak az időn túlról.

BŰNLAJSTROMOM

Besurran a sebes szél házam tetején.
Fájó hírt hoz, felelősségre von a lét.
Munkás-ruhában leülök gondjaimmal.
Száras, recsegő gerendák válaszolnak.

A gabonában egerek viháncolnak.
Apám dolgos két kezére fittyet hánynak.
A markomba veszem a búzaszemeket.
A bőséges könnyeimmel megszentelem.

Feltekintek az igéző fényköd felé.
Édesanyám vigyázó szeme óvón néz.
Membánó, erőtlén lettem, kicsit félek.
Bűnlajstromom nem fér el okos fejemben.

ÍGÉRET APÁMNAK

Apámnak azt ígértem, nem fogok harcolni,
csak emberi célokért küzdeni.
Nem vitatkozom a vélt vagy valós,
mindig változó igazságok mentén.
Legyen az idő feladata!

Teszem a dolgom, ami a szeretetből táplálkozik.
A hősöket ne sértsük meg méltóságukban az önjelölt hősavatón!
Apám tanítását hozd le közénk,
mentsd meg a magasztos eszmét!

SÚLYTALAN VISZONYOK

Apám két kezébe temeti az arcát,
a méla csendben a bölcs vad időtlent lát.
A súlytalan viszonyok leülnek mellé,
falak között ragadt a fájó megértés.

Ijedten fut velem a megélt félelmem,
semmisnek tekintem, amit elvesztettem.
A távolból jött tétlen szél porba markol,
közelinek tűnő távol űzve hajszol.

SZERTEHULLOTT

Édesanyám, megszültél.
Ez az élet egyszer él.
Még egyszer nem történhet,
erre semmi nem lesz képes.
Hiába regél rólam az éj,
többé nem születhetek én,
pedig mindenki csodáról beszél.

Megbúvik szívemben a félelem,
elillan az élet és a reményem.
Szertehullott, amiben hittem,
ijedten, de végre ráébredtem,
ha meghalok, por lesz belőlem.
Senki nem rakhat össze engem.
A port a szél fújja az égbe
és a Földön szerteséjjel.

CSENEVÉSZ GYEREK

Makacsként összekevert életem maradék erőkből él.
Csak anyám hitt bennem, apám legyintett egyet.
Csenevész gyerekből, lávából lett szikla lelkem, utat tört a mába.
Tudtam, de nem mondtam, maradok bennetek, anyámnak hála.

FENEGYEREK

Édesanyám szenvedve szült meg, testvéreim ijedt szeme
felcsillant, amikor bömbölni kezdtem, belevésődtem a lelkebe.
Négy lány után egy fiú. A zűrzavarban a szomszédok szemügyre
vették esendő, remegő testemet, csodálva az új életet.

Nem tudták, miféle jövevény vagyok, mire kódolt a jó
Isten szelleme, a földi küldetésem milyen vihart kever.
Mikor nőni kezdtem, anyám küszöbén botladoztam,
esdekelt lelkemben összegyűlt félelmem.

Most már tudom, anyám megijedt, amikor a furcsa fenegyerek
belenézett reményt rejtő szemébe.
Ádáz harc kezdődött a boldogság malmain. Anyám felfogta:
egy mindenkiben feltörő gyermeknek adott életet.

HITELES KEZEK

Szerettem gyermek lenni, naivságom írta a leckekönyvet.
Egy kedves tekintet könnyűszerrel változtatott nézetemen.
Szüleim könnyed, ősi meséiben nem létezett gonosz szellem.
Meglegyintett a korom igazmondása, félve, de beletörődtem.

Nem bánom zavaros sorsom, ráncos arcomba belevágja a szél.
Megszokta létem a kevert érzések megértését az élet peremén.
Mindegy, hogy mit hiszek, hiteles kezek leírták, mikor jön a vég.
Ne akarjatok fájdalmat okozni, szeretek túrni a valós jövőmért!

ELLENSÉGEIM

Ellenségeim, avatjátok ti még Kenyeri főterén az én szobromat,
ha nem éritek meg, utódaitok emelnek a végtelen magasba.
Büszkén emlegetik majd, apáink jó barátok voltak régen.
Az idő a valóságot meghallgatja, a rosszindulatot eltiporja.

Nemzedékek tapossák az utat, az utcatáblát a nevem beragyogja.
A sport és a zene embert próbáló harc, a nebulók többre viszik majd.
Nem évül el a hazugság, a munka meghozza, ami a gazdájának jár.
Kenyerin túl is van világ, ők vitték vasi szellemiségem tovább.

Majdnem bölcs lettem, megtudtam, senkinek nem kell megfelelnem.
Hamis szóért, sunyi dicséretért nem eladó jól nevelt lelkem.
Bevallom, belül nagyon fáj, sikereimre rosszindulatú kudarc várt.
Munkásságom minden dimenzión át, megérdemelt harcban járt.

Jóindulatom hordozza a lelketeket, nekem Kenyeri a legkedvesebb.
Versek, dalok, érmek meséljenek nektek, elismerést a falu érdemel.
Bocsássatok meg, hogy ennyire ragaszkodom a gyökereimhez!
Ugye elnézitek, semmi rosszra nem emlékszem, megbocsátok nektek.

ELSÜLLYED A MÚLTAM

Cipőm talpával rúgom a hatóles út elfáradt porát.
Megrepedezett fák kísérik lelkem tisztaságának fájdalmát.
Elém táru az ezerarcú, mögötte a Rába hömpölygő haragja.
A parton ragadt, kifáradt facsónakba beleülök, elsüllyed vele a múltam.

ÉLETEM TÁKOLMÁNYA

Rohanás közben tollat ragadok,
sietve papírra vésem gondolataimat.
Ijedten visszanezék a megtett útra.
Megszeppenve roskadok önmagamba.

Megnevettetnek a felhalmozott lomok,
betakar a zűrzavarban az értéktelenség.
Élepszakaszaimat a belső szemüvegemen
keresztül látom, torz lett a tükörkép.

Az értéktelenség hordalékait cipelem magammal,
egy pillanatra lepihenek száncalaimmal.
Engedem, hogy szüleim tanításai rendet tegyenek
a bennem felkavart tudatlanban.

A meglévő kincseimet cserébe adnám
az emlékekért, hogy erőre kapjon a múlt hangja.
Nincstelen gazdagságomban vágtázom, leborulok,
s végül mocsokba hajtom az arcomat.

Csapzott lényem ölelésre vágyakozik,
lepaktál bennem a haraggal.
Kicsorbult, ólomba mártott reményeim úsznak.
Süllyed vergődő életem tákolmánya.

A belső vívódásaim ádáz harcba
szállnak a türelmetlen igazsággal.
Megszokom a mindennap rám köszönő alkonyatot,
lassan beletörődöm a végső sötétség birodalmába.

VASÚTÁLLOMÁS

A hatvanas években még zakatolt a vonat,
Kecskédet Kenyeritől a sorompó elválasztotta.
Néha ténferegve kerestem a veszélyt a síneken.
A sorompón lógva az acéldrót elengedett.

A veszélyt rejtő vasúti híd korlátján sétálva,
onnét ugrottunk fejest a zavaros Lánkába.
Éjszaka a vonaton a vészféket meghúztam,
a bakterházból gyorsan segítséget hívtam.

Ma már csak a por száll a pályaudvar helyén.
Nagy szakadék maradt az emlékek mentén.
Amikor édesanyám integetett a vonatperonról,
a porban hemperegtem, zokogtam a pályaudvaron.

SZIKRÁTLAN A VÉGZET

Por szállt a szemembe,
talán anyám hamva.
Apám kritikája
a könnyekbe veszett.

Felsőhajt az este,
meglát a homályban.
Vén emlék megtorpan
az üvöltő szélben.

Szikrátlan a végzet,
elevenen faggat.
Elbújt gyáva múltam,
radírt vesz kezébe.

PORT RÚG A SZÉL

Port rúg a szél az elévült, szent helyen,
a lerakatok szívemben dagadnak.
Kanyarodik a tél a temetőben,
kergeti az évszakokat a hajnal.

Erőtlen képzelet megállni nem mer,
a megtépett jövőt a hit zargatja.
A sírok mellett kutya kapar földet,
az erdei útról anyám integet.

Csapongó a gondolatom, kint feszít,
szülőház felől árva bánat lohol,
megölelt, hű valóságom eltaszít.

A lelkek terhei ülnek a fákon,
kopogtatok a vasajtón, nem nyílik.
Tiltakozik összerakott magányom.

MÚLTIDÉZÉS

Leültem a díófa árnyékába, az árokpart szélére.
Mebámultam egy verébsereget.
Rigó füttye zajban vájt életet.
Hernyók menekültek fejvesztve.
Szuki kutyám erős hangja múltat idéz a fülemben.

NEM LÁTOM A LEPKÉT

Elérkezett az idő, hogy számot vessek,
megállva körültekintsek, mivé lettem?
Füves réten szaladgáltam, gyermek voltam,
szennyos mocskot taposó lettem, átkomban.

Nem látom a lepkét könnyedén repülni,
a tiszta szavakat már nem hallom csengni.
Anyám nem szól, apám nem biccent fejével,
a megírtak útján lassan menetelek.

ÉLES KÉST DOBTAM

Síratom az udvaron nőtt diófánkat.
Gyermekként a kérgébe éles kést dobtam.
Még élhetne, de útban állt vastag törzse.
Megölelném, hogy gyógyítsa kényes lelkem.

Nappal hűvös árnyékában megbújhatnék.
Az óvó erejét magamévá tenném.
Az erős ágaira büszkén kiülnék.
Mindenkinek hangosan lekiáltanék.

TOMBOL A FELEJTHETETLEN

Emlékeim között vidáman szaladgálok
a dimbes-dombos gyepen.
Átgázolok a kis patakon, a frissen aratott
tarlón ugrándozom élményeimben.

Két lábon álló ürgék, bajszukat pödörve,
minden rezdülésemet figyelik.
Félénk egerek patkányokkal viaskodnak,
gyűjtik a szétszórt búzaszemeket.

Ficánkoló lelkem nem fér a bőrében,
tombol bennem a felejthetetlen.
Nem szégyellem, hogy megmártózom
az idő gyúrta boldog emlékeimben.

FECSEFÉSZEK

Kisgyermek bizonytalanul totyog a tömés ház tornácán.
Fecskefészekből kandikál néhány éhes száj.
A tehenek belebőgnek a levegőbe, a tavasz illatát élvezik.
Bámészkodik a kis csöppség, az édesanyjára nevet.

BŐGÉSTŐL HANGOS

Bőgéstől hangos az utca, teheneket hajtának itatni a Rába partjára.
A csordában egy bika tesz rendet, a vezérbika kolompja visszhang a tájban.
Felesel a jövővel a kiszáradt Lánka, sötét felhővel jön a múlt haragja.
Ami körülvesz, emlékezésre késztet, a Rába, a Répce hangja zúg a tájban.

VONALRA DOBTUNK

Felriadtam álmomból, a múlt hangjában hallgattam az éjszakai csendet.
A vegyesbolt előtt igaz barátok vettek körül, pénzzel dobtunk vonalra.
Ficánkoló fiatalságunkban a húsz fillérek súlytalansága emlékeket kevert.
Mást jelentett a múltban a fillérekben rejlő értékrend mértéke.
A bolt falánál kislányok tojásra dobtak, jellegtelen örömet súgtak.
Magam sem értem, miért hagyott ily mély nyomokat bennem a múltnak súlya.

PÓKHÁLÓK ÁRNYAI

Gondolatom erejét a mindenség tereli.
Az egész világ sem bír a kínzó érzelmekkel.
Úttalan utakon képes félve hazatérni.
Végtelen sétába kezd falumban fáradt lelkem.

Figyelmem észreveszi a pókhálók árnyait.
Levetem a fájdalom köntösét, elveszítem.
Hallom kifáradt lépteim süppedő zajait.
Kóbor kutya kullog, a búsuló csend nehézkes.

Megbámulom, ahogy a Hold sugara lefekszik,
őreg házunk ablakain betekint éberem.
A rám terülő lombok között madár vergődik.
Szenvedését csak én láthatom, kinyújtom kezem.

A RÉPCE ZAJA

Tehenek közelednek a folyóhoz,
a Répce-híd tetején megáll a csorda.
Lebámulnak a mélybe, a pásztor az
ostorával csattint, legyint a furkósbottal.

A patak halk csobogása a tudunkra adta,
ereje fogytán, már soha többé nem lesz nagy.
Gazos, mocsaras, reménykedő fiatalságunk
kedvenc folyója küzdve őrzi a múltat.

A ROSKADOZÓ CSÓNAK

Egy vérszívó nap után elindultam gyalog
a Lánka-tó partjára. Hullámok ringtak.
Szabadon engedtem a kikötött csónakot,
vadrécék zaja rebbent a nádban.

A rám nehezedett lelki súlyokkal beléptem
a vízen ringatózó, roskadozó csónakba.
A víz tükréből rám figyelt a Hold, a semmibe
szálltak a gondjaim, kifaggat a hajnal.

Észrevétlenül magam mögött hagytam az estét
és az éjszakát, feltámadt a nappal.
Most kezdi lejátszani az élőlények éjszakai
zenéjét, vájt fülemnek ez az igazi dallam.

SÁG-HEGY

Lustán sétál az idő a Kemenesalján,
biztosan lép a Ság-hegy oldalán.
Őrzi a gyermekkor őszinte himnuszát,
szülők bölcs, mesélő nagyságát.
Sziklába költözött az örök talány.
Ötmillió éve suttog némán.

Méla csendben az alkonyat a kettős kúpra néz.
Halkan ringat az alvó lomb a tűzhányó tetején.
A fáradt vulkán pihenőre tér,
a Ság-hegy, a tanúhegy, az otthoni menedék.
Ság-hegy, az ikon, a szívünkben ég.
A Forrás fürdő cseppjeiben az élet tovább él.

RÉT-VERS

A nagypapa a mezőn dolgozott.
A bokorban egy kis nyuszi mozgott.
Az autó elé szaladt egy hajnalon,
A két hátsó lába eltörött, meglapult.
A borz pajtás körbeszaglászta,
de az én papám messze zavarta.

Nagypapa a nyuszit kabátba csavarta,
hazavitte, a család aggódva gondozta.
A doktor bácsi meggyógyította.
Visszavitte a nyuszit a fészek aljába.
A „musz-musz” szülők ugrálva örültek.
Otthonukban gyorsan táncra keltek.

GÚNYOS JÁTÉKSZER

Robusztus léptek az utcáról hallatszanak.
Megismerem, ropog apám bőrcsizmája.
Az elmúlás gúnyos játékszere lettem.
Őrült vágatában hajtom a képzeletem.

Nem pihen a vágyakozásom, fut velem.
Elmenekülök, pedig senki nem kerget.
Megállok, ahol életre kelt az élet.
Vidámságok mögé elbújik a létem.

APÁM OLVASATA

Apám olvasatában a háborús cél
keresztüzében közellenség volt mindenki.
Az értéktelenség harcba szállt az értéken
alapuló múlttal, nem engedett megalkudni.

Lelki terrorral sanyargatták a népet,
megfontolatlan, koholt vádak láttak napvilágot.
Parlagon maradt földeken szabotőrök
lázítottak, ravaszon terveztek új világot.

ANYÁM SZEME

Édesanyám kedves hangja ébreszt,
madárcsicsergéssel elvegyülve megnyugtat.
Az ablak előtt álló körtefáról gyümölcsök
zuhannak, a kemény talajon puffannak.

Gőzölgő kakaó, házi sonka illata terjeng
a szobában. Ágyba kapom a reggelit, mosollyal.
Anyám szeme nevet, vidámságokkal
tűzdeli meg a napom kezdetét megáldva.

Élére vasalt nadrágban indulhatok az iskolába.
A táskámba szeretetet gyömöszöl.
A kapuból integet, a távolban elhalványul alakja,
megkövült emléke lelkemben örök.

APÁM SZÁZÉVES

Leborulok apám képzeletbeli szobra előtt, felfoghatatlan
érzéseim között tapogatózom, a múlt a félelmeim mögött hever.
Elgázolnak az emlékeim, visszafordíthatatlan értékeim porba
hullva vesznek. Apám méltósága nem szól, mégis győztes.

Vas szigorának ereje szeretetben oldódva kicsapódik bennem.
Nekimegyek világtalan utaknak, legyőzhetetlen erővel szállok szembe.
Gyengeségemben feltör lénye, bátorítja hitemet. Ma lenne százéves,
nekem kortalan. A mindenható szentsége az én örök hitem.

SZÜLŐANYÁM

A sápadt este besomfordál a hús konyhába.
A lopakodó Hold fénye meglátja anyámat.
Szorgalmasan tüsténkedik, elvakult a vágya.
Olyan kísérteties ez a büszke pillanat.

Merészen megidéztem boldog szülőanyámat.
A kilátástalan harcom búsulásba fulladt.
Testének, lelkének árnyát nem láthatom újra.
A sparhelt pislákoló tüze hívja a múltat.

Belém firkál az elvetemült, bátor merészség.
Kivégzi a bennem lakó meghasonult észlényt.
Hív egy furcsa hang, amit vájt fülem már nem hallhat.
Ördögi, kéjes, vak zuhanás lesz úrrá rajtam.

HAGYATÉK APÁMTÓL

Istenem, csendes fenn az ég.
Ábrándot kerget reményben a fény.
Születéstől bűnben hever a lét.
Súlyos évek titkát hordozza a vér.

Bölcsességet rejt a tudat és a mély,
hatvan évnek titkát cipeli a szél.
Édesapám, rám hagytad műved,
lelked itt maradt örökbe nekem.

Minden hang a szívünkben szól.
Istenem, fáj, hogy remeg a szó.
Lecsordult a félelem, sötét az ég.
Suttogják, hogy hatvan év a tét.

Őseimmel magamra maradtam.
Minden bűnöm suttogva hallgat.
Apám, a tanítást hozd le közénk!
Mentsd meg a magasztos eszmét!

Istenem, eddig vigyáztál rám.
Mutass utat, hol bűn nem vár rám!
A remény hangja a gitárban virraszt.
Reccsen a megkövült igazság szava.

Uram, mindig tudtam, hogy merre induljak,
most tétova a léptem, hangon bizonytalan.
Amíg élünk, zenénk nektek szól,
rátok hagyjuk lelkünkben a szót.

TESTVÉREIM

Megint kínzásba kezdtek az emlékeim.
Megtépdeselem a múlt mélyén ülő éveket.
Testvéreim kacér nevetése veri fel
a csendet a fülemben, belém hasít.

A boldogság tüzei lángolnak bennem,
a méltóságos Isten felkarolta lelkem.
Mennyi szépet ültettél belém, ami örökké
nyíló, szép és jó illatokat áraszt bennem!

NEMZŐ APÁM

A diófa mögül előtűnt apám árnyéka.
Mint hajdanán, úgy kelt és nyugodott a fénylő Nap.
Lelke érinti az ébredő hajnal fájdalmát.
Az életet mentő lépte hangtalanul megráz.

Izmos keze a nyikorgó kaput nagyra tárja.
A jelenbe keveredik a múlt meghitt árnya.
A ház falai között árva üresség lakik.
Anyám ócska edényeit az idő zörgeti.

Időtlenységben rejlő ölelés szorít, megfojt.
Merészségre nem tanít, megdorgál a fájdalom.
Mondj egy szót, és nem felesel elvetemült fiad.
Hegyben élő kőszikla vagy bennem az ég alatt.

APÁM NAGYSÁGA

Későre jár a gondterhelt idő, várom
a roskadt utcakapu ismert nyikorgását.
Az éles hang apám hazaérkezését jelzi,
kedvességével érkezik a szigorúság.

Lassú lépteivel belép a szobába, leülve
megpihen, bölcs nagysága az erő birtokosa.
A nap történései elhangzanak vicces
körítésbe csomagolva, a léghört feloldva.

A testvéreimmel hallgattuk a határozott,
csendet megtörő hangját kíváncsian.
Jól tudtuk, a biztonság kulcsa nála van.
Rejében a simogató gyengesége meghasadt.

Megnyugodva bújtunk a meleg tolltakaró alá,
a félig felhúzott redőnyök között kibámultunk.
Az átszűrődő csillagok fénye tovább szőtte a
szavak némaságát, bennünk az Ő nagysága.

SZÜLEIMNEK

Halálotokkal megvártatok mindketten.
Éreztétek, hogy szükségem lesz az intelmekre.
A fájdalmas figyelmeztetéstől megdermedtem,
megértettem, soha többé nem lesztek nekem.

Földre sújtott ez a mérhetetlen érzélem.
Fájdalom-bomba robbant a szívemben.
Tehetetlen düh, értetlenség tépett meg,
amit eddig felépítettem, minden értéktelen.

Fájdalomban fürödve itt maradtunk öten, testvérek.
Gyötrő érzelmekkel gyógyítottuk a lelkünket.
Mindegy, hogy hol vagytok, értéket hagytatok.
Kincseitekre nagyon vigyázunk itt és a Földön túl.

SZÉLSZÁRÍTOTT KENYÉR

SZÉLSZÁRÍTOTT KENYÉR

Szélszárított, száraz kenyér a pamlagon.
Kócos ígéretben lakik a fájdalom.
Esdeklő életem a koromba botlik.
Koppan a kopasz fejemen, ami számít.

Huncut ígéretők kedvenceim lettek.
A dermedtséget feloldja nevetésem.
Egy mérges, csapzott kutyára hasonlítok.
Érdemeim eldugom, ne találjatok!

GYESEV-ÉRZÉS

A zakatoló vonat dallamot játszik.
A GYESEV felirat a napfényben úszik.
Forró sín szikrát szór, csikorog a kerék.
Nyüszít agyamban a megkövült emlékkép.

Az elfáradt, recsegő fapadon ülve
elmélázom önmagam tévelygésében.
Szerelmek szövődtek a kopott peronon.
Az idővel szaladó korunk ránk hajol.

A múlt takarója lelkem simogatja,
rozsdásodó éveimet megkínozza.
A Mindenható vak kegyelme átölel.
Siratott ifjú évek visszaköszönnek.

Nyílt pillantással múlt századra kacsintok,
mindenre emlékezve jövőbe szólok.
Örökre velünk marad az életérzés,
soha el nem évülő, fájó nehezék.

A vonatfütyty elvitte messze titkaim.
Lepihentek az elhervadt, bús álmaim.
Fületem a sínre teszem, hallgatózom.
Érkezik egy új szerelvény, messze hurcol.

MOSOLYT VETEK

A leleményes kihívások megnéznek.
Hiú ellentmondások nekem feszülnek.
Finnyás, válogatós, kutató ízlésem
beválasztja azt, mit nagyon nem szeretek.

Megrágom a kesernyés, fanyar ízeket.
Belemarkolok a megszerzett semmibe.
Magányos arcom megsimítom kezemmel.
A nevetést erőltetve mosolyt vetek.

KIPÖRÖG

Gyűlnek a gondok, mellém szegül az otthon.
Elalél a fény, a sötétben meglakol.
Lepottyán a vadalma, nagyot szól hangja.
A zsongó darazsak a magházban falnak.

Nap megbarnítja a keserű gyümölcsöt.
Zavarodott lepkeraj félénken köröz.
A hajlékom biztonságában elbújom.
Üresjárat mérge kipörög utamon.

ELCSENIK

Elcsenik a jól elrejtett titkaimat.
A törtetők elfelejtik vágyaimat.
Tornyosul a beágyazott, bűzölgő szag.
Lesüppedek a tudatom legaljára.

Az éji nesz becsörtet látomásomba,
a kicsorbult eszméimbe belefulladás.
Mulandó a régiben a vak újszülött.
„Beparáztam”, a végtelenség rám köszönt.

LÓDÍTÓK

Nyomorúság leül bennem váratlanul.
Bókol, hogy megtéveszthessen ártatlanul.
Rácsodálkozom, hiszek neki. Tán mégse?
Nyomon követem a körmönfont tényeket.

Lódít, mégis szimpátiát ültet belém.
Kevereg a vad légtérben a feszültség.
A dacos napjaim átgázolnak rajtam.
A dicsérő védelmezőim elfutnak.

HIÚN PARANCSOLNI

Nézni, nem látni, tudatlanul akarni,
védtelen sorsoknak hiún parancsolni,
letörni a megértő tudás eszméit,
letörölni bennünk a hitünk leckéit,

jobban tudni, mások lelke miért szenved,
ego-bizalmát kiütni, hogy elessen,
tudálékos, öncélú féktelenségünk
keresztre feszíteni vak együgyűség.

HEGYES TÚVEL

Elnyújtózkodtam, gondjaim kiterültek.
Nem hagynak nyugodni a becstelenségek.
Hegyes túvel szurkálják mértékeimet.
Az adrenalin kiúzi vétkeimet.

Nagy kényelmemből felocsúdni nem merek.
Leselkedők hibáimmal fenyegetnek.
Kíróhögik erényem, kínpadra tesznek.
Kéjes vihogásuk visszhangzik odabenn.

HASADOK

A csábító reményeim megbuktattak.
Széthasadok, mint a kemény, repedő fa.
Megszólítom a menekülő életem.
Elporladok benne hitemmel vegyülve.

Már szivárog az agyvizem, lecsurgatják.
Támadnak menekülő, ugató kutyák.
Áttetsző tervek nem állják meg helyüket.
Kidobom az elavult alkatrészeket.

ALATTOMOS NÉZET

Elárasztott az alattomos nézetem.
A szólamok zengnek a fekélyes percben.
Közeleg hozzám, ami egyszer távol volt.
Szomjazom a belém fojtott vágyaimtól.

Útközben emészt a bennem rekedt esély.
Megéget a mérgező beteljesülés.
Lökdösi a lelke a vesztes szerepét.
Feloldódom az elmúlt sors kegyelméért.

KIÁLLHATATLAN VILÁG

Látszatbemutatót tart a ravasz világ.
Ténfergő, rossz természetem már megutált.
Konok, lefojtott, menekülő, vad évek
örökséget hagytak múló feledésnek.

A kaján rikoltás beleváj a csendbe.
Ringva zendül a völgyek kéjelgő rendje.
Őröl a kényszer jövőtlen látomása.
Bepillantok állhatatlan világomba.

INTEGET AZ ELMŰLÁS

Bozótos, tüskés, gazos út az enyém.
Kiengesztelt az ígérő felébredés.
Nyugtató levegő felpofozza testem.
Falvakat elhagyva nézetem megveszett.

Irdatlan erő haragja felkorbácsol.
Maglelem a feltáratlan butaságot.
Vonul peckes léptekkel a levertségem.
Integet az elmúlás féltő jövője.

TÉVELYGŐ SZERENCSE

Következik, aminek hozadéka van.
A figyelmetlen tetteink bezavarnak.
A gondolatban összerakott rendetlen
kijátssza jól megalkotott terveinket.

A felhők mögött pislákol a Nap fénye.
Néha ránk kacsint a tévelygő szerencse.
Létezésünk alapja a földben lapul,
ami eztán jön, az előtt meghajolunk.

KIFUNDÁL

Látásom sétát tesz az út menti téren.
Érzékeli jobban a rosszat, továbbmegy.
Megpillant életképeket, mi meghatja.
Közönyössé válik, mint a vad gazdája.

Az életem összekuszál, majd megaláz.
A törtetésem kifaggat, kínzásra vált.
Kifundál új utat a rövid létezés.
Az idő megölel, legvégül elvetél.

SURROG A SZÉL

Kibontja értelmét a kíváncsiságom.
Gyógyírt kenetet rám a megalkuvásom.
Surrog a szél hangja, sikít méltósága.
Kiengesztel a türelmem kiváltsága.

Repkedek az örömtől, ha nem bántotok.
Meghitt életet mentett bátor magányom.
Esetlen kihágásaim kitagadnak.
Létosztó penge élén lassan baktatnak.

ROMLÁS KERÜLGET

Tapasztalat mit sem ér, ha gyáva vagyok.
Romlás kerülget, furcsa életű látnok.
Az irigységben fullasztó a fürdőzés,
elúszik a becsülettel a megértés.

Bágyadt az ég alja, tekintete szürke.
Hűsítő eső bátorsága áll lesben.
Kókadt az akarat, kihagy a bizalma.
Sikító életeteket földbe hantolnak.

KIMAGASLIK

Gyűlölethegeket épít az irigység.
A gyarlóság vizébe hullik a szemét.
A folyó elviszi ismeretlen tájra,
a gonoszság mocskait szanaszét szórja.

A mély gyökerű fa sosem hadakozik.
Nem törnek erős ágai, büszkén hajlik.
Érzi, tudja, kimagaslik a tömegből.
Elágazó gyökeréből nő a jövő.

NEMES TETT

Becsületes szeretne lenni az ember.
Erre a nemes tetre senki nem termett.
Jellem keveri a hatalom mértékét,
kiforr belőle a gyarló becstelenség.

Bonyolult kételyeimmel jót nevetek.
Gyermekként tudtam, nem vagyok becsületes.
Ti azok vagytok, bár a könnyű nehéz lesz.
Nincs tisztességmag a kék bolygó földjében.

NEVELETLEN

Ujjong a begyepesedett sunyi félsze.
Piszmog a butaság kényelemkényszere.
Búba zárt katedrális távolról csillog.
A láng peremén táncol a bátorságom.

A megrándult lábam biztos talajra lép.
Sejtelmes kíváncsiságom új útra tér.
A tápláló környezetem kiéheztet.
Feljajdul bennem a vétkes neveletlen.

FÉLTVE KÖVET

Aszály pusztítja lelkesedő lényemet.
Fennakadtam a kiéhezett terveken.
Leereszkedett hozzám furfangosságom.
A szomjas vágyam akarva megtagadott.

Kószáló véleményeim eltévedtek.
Átlátszó trükköket belém ültettetek.
A kései felocsúdás leterített.
Sorsom riadt gyávasága féltve követ.

TEHETLENSÉGEM

Recseg, ropog kemény, hiteles jellemem.
Felidézi a mulandót az időben.
Előbújt a láthatatlan, feddhetetlen.
Keszekusza utamat beterítette.

A hófödte hegycsúcsok látványa nyomaszt.
A kíváncsi jellemem odaát kutat.
Kallódó értékeimet nem találok.
A tehetetlenségem magamra hagyott.

DACOS BUTASÁG

Csikorog a fehér hó a lábam alatt.
Kecses alakomat a hideg megrázza.
Önfeledten lépdelek a könnyed éjben.
Sütkérezem a rám terülő holdfényben.

Csöppnyi remény kérdezgetve suttog nekem.
A homlokom mély redőit kifeszítem.
Szédítő időtlenség elvegyül bennem.
A dacos butaság megkergeti félszem.

VILÁGÍTÓ ESZMÉM

Világít eszmémekben a tiszta jellemem.
Fenséges értékek láthatóak lettek.
Elapad az élő gonosz magassága.
Elcsodálkozom éveken megnyugodva.

Tépelődöm magamban, mivé lehetek?
Elbűvöl a sokszínúségek mértéke.
Végek hada megütközik, menekülve.
Gomolygó köd az estre leereszkedett.

TÖRPÉK KÖZÖTT PARÁNYI

Gyökeret vert bennem az összevisszaság.
Sorsom kitart mellettem, hoz nekem áldást.
Kiutat keresnek kiapadt vágyaim.
Keseregve mondom, nincsenek érveim.

Törpék között parányinak érzem magam.
Bármit teszek, kedvem a gúny visszahúzza.
Nem hajszol a lelkem, letette az ostort.
Amit elértem, kevés, álmom nem hajtom.

ESDEKELŐ KÖNYÖRGÉS

Fenyegetem a vad sorsot, gyávaságát kihívom párbajra.
Vakmerő, gátlástalan erejét eddig nem éreztem soha.
Felém csapott kegyetlenségének szele, elfújta bennem mindent.
Mebocsájtást már az esdekelő könyörgésemmel sem nyerek.

Az időn túli végeken semmilyenem életet talál.
Kőbe vésem, meg kell ismerni a léleknek bárgyú gazdáját.
Mit ér a sors, ha bevégeztnak érzi a cselekedeteit.
Érdemes-e mismásolt tettekkel lenyugodva tovább élni?

KIPUKKANNAK

A becéző szavak sunyin arcon csapnak.
Gomolygó, sötét felhőből átok szakad.
Rágódik mélyen belém ültetett vágyam.
Kidobott a bús irgalmam, elfáradtam.

Mérges, vad gőgösségem sebe kifakadt.
Sebes rejtekben folyik a jóakarát.
Kibonthatatlan tetteim kipukkadnak.
Csábító, ígérő jövőm nem hívogat.

BEHATOLÓ VALÓSÁG

Elverték bátor hitem vakmerőségét.
Kiszabadult erőszakomból a remény.
Felelőtlen szabadságom megkötözte,
a bátorságom hiúságát megtörte.

Magához szorított a felelősségem.
Erveimet érzékien érintette.
Élvezem a behatoló valóságot.
Bezárom az örömömbé a magányom.

NÉMÁN ZIZZEN

Lélegzik a halk sóhaj a levegőben.
Némán zizzen a széna a kocsiszínben.
Fellázadnak reggel a lelkek hadai.
Lemarad a jóság, az ember elveszik.

Kikötik lelke az elavult évekhez.
Szorítókötést tesznek a sebeimre.
Remélek az időn túli messzeségben,
belenézek a vad semmilyenségembe.

ÉKKÖVEK CSILLOGNAK

Körülvesz a rám nehezedő természet.
Márvány ékkövek csillognak a napfényben.
Befészkelte magát a kérkedés élve.
Az ékes remények tüzet raktak bennem.

Elvetemült tisztesség elbújt bennetek.
Lobogó lángok közt égnek a féltések.
A merész kényszer leteszi az álmomat.
Elbújtatom kiéhezett titkaimat.

ASZTALRA CSAPTAM

Álmomban hős voltam, az emberek ajkai dicshimnusz zengtek.
Hangzatos dallamok kíséretében léptem az emelvényre.
Ünnepéltek, hajlongtak előttem, könnyem rejtve körbenéztem.
Ezt a pillanatot szerettem volna megállítani végleg.

Egy váratlan, hangos ordítás hasított a dobhártyáimba.
Főnököm raporra hívatott, hogy munkakönyvemet kiadja.
Benyitottam hozzá, nagyot csaptam az asztalára, nem volt ott.
Senki nem hallotta, gerendák alatt nyüszített nyavalygásom.

BÚJÓCSKÁS JÁTÉK

Megtanított nevetni a virgonc reggel.
Felkelek az ágyamból, hogy fussak vele.
Ablakokból mosolygós arcok néznek rám.
Hátára kap bőszen a makrancos világ.

Hova bújt az irigység és a gyűlölet?
Talán más szemüvegen keresztül nézek?
Bújócskás játékot végleg befejezem.
Harsogva felkacagok, életre kelek.

VILÁG-LÁTTA

Feloldoz a világ-látta ismeretem.
Dérbe bújtatom ábrándos kedvességem.
Hosszan elnyújtózkodik gondtalanságom.
Józanságom felkarolja árvaságom.

Túléltem elvetemült, gonosz átkokat.
Felvillanyozott a tépázott akarat.
Felvidítom az arctalan támadókat.
Formába öntöm a megélt tudatomat.

FONCSOROS LEVEGŐ

Hervadt az élet bimbós, ékes virága.
Sűrű korom telepedik a szirmára.
Dörögnek a mérges, haragos égiek.
Tündöklő villámok elérik a Földet.

Esőcseppektől foncsoros a levegő.
A savas zuhatag megöli az élőt.
A láthatáron túl fenyegető erők.
Kicsúsztak a lélek kezéből a hősök.

SZÖKÖTT ÁTOK

Döbenten merengek, kitérve feledék.
Kincseim fényében keresem félelmem.
Szállingózó, merész létem kifeszítem.
Csimpaszkodva táncot járok a kötelen.

Megrángatva földhöz csapnak erős kezek.
Szípkézű érveimhez kikötöznek.
Zabolátlan bátorsággal, fájón tűrök.
Talpon marad életkedvem, átok szökött.

HARAGTARTÓK

Vitorlázom libbenő könnyedség szárnyán,
pukkancs haragtartók igaztalan vádján.
Titkon értelmetlent rajzol az érzésem.
Ellopja az eszem a fontos mértéket.

Vádló, kortalan látomások kísérnek.
Megtöpreng az erőszak a tolvaj neszben.
Eldroppenek a képzelet peremére.
Lázás sikoltással jelzem: felébredtem.

NÉZETEIM

Elcsendesült a nagy kapálózás zaja.
Szökken a hiú, megtaposott akarat.
Kiszivárognak érzelmeim résein,
fülig belém táplált pusztító mérveim.

Melenget a gonosz, hűvös jövő szele.
Valódi érték sodródik a szemétbe.
A lét sarkában kicsi az élhető hely.
Ott ücsörgők mégis a nézeteimmel.

ELVETETT MÉRTÉKEK

Csendes erőszak felszántja a lelkeket.
Elveti a reménytelen mértékeket.
Ima közben dőlünk hátra kényelmesen.
Megérett életünk gyümölcsét szedjük le.

A teremtő nyugalmában pihenünk el,
a békétlenségünkkel barátkozunk meg!
Sétáljunk át a sűrű, ködös erdőkön,
köszönjük a bús életünknek odafönn!

VÉRREL FESTEK

Haladnak a gondok, éberem haldoklom.
Tudom, hogy még vagyok, de nem lehet álmom.
Morajlik az emberekben a fájdalom.
Bosszú gyomra kavarg az irgalomtól.

Megbolydul a fattyú-sorsom, vért csepegtet.
Árnyas, elhagyott udvaron piros színt fest.
Föld issza a vért, gyökeréből hit terem.
Nedvével falra festek jövőképeket.

KÚSZÓ JELLEM

Kúszó jellem néha mutatja az arcát.
Mikor a helyzet úgy hozza, sunyin bujkál.
A bekódolt becsületnek van tartása.
Nem hirdeti, mégis belénk ég igaza.

A hazug miért játssza a tisztességest?
Csodálom, hogy a vastag bőre nem ég meg.
M megbocsátom, ha a makacs bolond felejt.
A törtetőnek is van emlékezete?

NEM TÖR ÉRVEKET

Nagypapa lényeglátó tekintete mosolyog.
Nevet a mindenbe kukkantó fiatalságon.
Csillogó, pajkos szemek nem hisznek az öregnek.
Izgó-mozgó tenni akarás nem tör érveket.

Biccent a beletörődő aggkor bölcsessége.
Jellemében az elfogadás int méltó csendre.
Viharokat megélt kortalanságot eltemet.
Nem lát, nem hall, ha erre méltósága kéri meg.

BELEHAJOL MÉRTÉKEMBE

Csúszkál a kéjemben, amit valaha stabilan rögzítettem.
Fogságában nem érzi jól magát, behajol mértékembe.
Igéretők hada közeledik, bátor lendülettel futnak.
Elmajszolom az utálatot, kiöklendezem undorodva.

Beszivárgott életem résein a megveszekedett kínzás.
A földön szikrázóan izzó farönk parazsa belém irkál.
Magasröptű, magasztos pátosz füstjében új erőre kapok.
A jeges vízbe eltorzult látomásaimat belefojtom.

ELKEZELNEK

Sorban áll a tenni akarás bosszúja.
Ellenségeim elkezelik vágyamat.
Izgága, sorstalan jövőképeimben
élre tör a rosszban a jó szemlélete.

Az erdős réten haladva elmélázom.
Minden növekvő fa mögé bekukkantok.
Keresem az életünk elrejtett titkát.
Imádkozom, hogy a Föld maradjon útján.

IRRITÁLÓ KÖZEG

Irritáló közegben viskiet a testem.
Ráragad bőrömrre a környezet szennye.
Megszokom, mint barom az igába fogást.
Türtöztetem magam, nem veszek tudomást.

Az emberek kísérleti nyúllá váltak.
Muszáj, hogy eltűrjék a kínzó fájdalmat.
Felvértezett életünk leülepedett.
Büszkén tűr, nem száll szembe a veszélyekkel.

ZAJOK HEGEDŰJE

Szomorú idő érzelmes dalt komponál.
A zajok hegedűje újra rám talál.
A szél játszik a sárga faleveleken.
Moll-akkordok lengnek a fátyolos ködben.

A furcsa dallam előcsal emlékeket.
Sötét homály takarja könnyes szememet.
Kérem, aki meghallgat, küldjön erőket,
hogy végigjárjam, amit nekem szegeztek.

ELLENSÉGES KÖZEG

Ellenséges közegben bátran harcolok.
Dölyfösen a veszély képébe kacagok.
Nincs időm imádkozni, nem hallja senki.
Törtetve taposom az utam az égig.

Nem keresem a nyugalmat, értelmetlen.
A mindennapokban feltépek sebeket.
Megszoktam a rossz irányból jövő szelet.
Tudom, hogy vad életemnek van értelme.

ÁRVA VAGYOK

Árva vagyok, semleges, mégis egy vérfagyasztó, merész győztes,
kirekesztett, élre törő kéjenc, felajzott életkedvemmel.
Nekifeszülök hatástalan, elfuserált értelmetlennek.
Legázolom a rám küldött, megkeseredett kedvtelenedet.

Találok résnyi helyen tárt ajtókat, belépek, ha nem hívnak.
Lázadok pihent agyakban, harcolok a kiállhatatlannal.
Végül belétek veszek, újraéledek kiváltságotokban.
Észre sem veszitek, hogy vad érzéseim bennetek vágtatnak.

MEGLETT ÉLNI AKARÁS

Magasba szökellnek a növekvő ágak.
Halaszthatatlan tenni akarást vágnak.
A megnyerő Nap tündöklően szikrázik.
Fényét beszívják az erdő dús lombjai.

Lélegzik az eltelített élet sorsa.
Főlényes kihívásokat felkavarja.
Találgat a létem, zavarosban turkál.
Csordultig telt a meglett élni akarás.

CSÍRÁBAN LAPULÓ

Áztatja a sikert a hitetlen érve.
Üszkös lábakkal megtapossák a létem.
Felreped a begyógyult, fájdalmas sebem.
Megzabolázott, vad vérem nem kegyelmez.

Könnyelmű tehetetlenségem belém mar.
Csírában lapuló évek kifakadnak.
Remegve, de elviszem a veszteségem.
Kitárom karjaimat a végtelennek.

BETELJESÜLT ÁLMOK

Ömlengő dicséretetek hamis szavakban,
kicsavart kényszerek kínzóan ravaszak.
Füllent a vágyam a lustasághoz csapva.
Zamatot ízeiket megjegyezte agyam.

Szűkszavú lettem, terrorban lakva alszom.
Tépődő becsületed elöl elfutok.
Beteljesült álmok kivetnek magukból.
Lesújtó erőszak letalál az útról.

VELŐTÖKIG HATOL

Tetteimet ártónak tituláltatok.
Bűnt felismertétek, ezért kiabáltok.
Velőtökig hatol a nyüszítésetek.
Elvetemültségeketek kinevetem.

Virít a megfeneklett butaság fénye.
Bűzös szemétkupac gőzölög bennetek.
Végül megszoktam, magamat is megvetve.
A védtelen embereket nem menthetem meg.

OSONÓ SEMMILYENSÉG

Szemembe világít a vakító, babonázó rivaldafény.
A hamissága fejre állítja a világban dülő reményt.
Emberi mosolyokkal, sírásokkal játszadozik az este.
A hangos, zengő dübörgés beleszáll a létezés fülébe.

A látnokságban hívő akarnokok elvetették a sulykot.
Érzelmi ürességben kongó, osonó semmilyenség honol.
Lopódzik a becsület, de a hatalom fogást talál rajta.
Elfajzott emberpalánták a tisztesség híveként játszanak.

BESZÜRKÜLT KÖRMÖM

Beszürkült körmöm már nem tesz kárt senkiben.
Kacér, téged látó szemem homályos lett.
Érint a vak képzelet, vesztes a remény.
Ráncaim a könnyeknek élő menedék.

Ismeretlen, erős két kezem megérint.
Vad érzelmem zsákutcába kanyarodik.
Bölcsességem árát kiváltom magamnak.
Végső ajándékként adom nektek utam.

IDŐSZERŰ

Csodába terelnek megboldogult évek.
Meggzúntetik az élni akarást bennem.
A jámbor béketúrést belém ültették.
Lábnymomat nem keresi a megértés.

Időszerű kiszámolni a tévedést.
Maszlagot oszt a kiéhezett tévelygés.
Elengedem mindazt, mi élve fogva tart.
Meggzúllottként úton maradok hazámban.

FELFÚTOTT ALÁZAT

Izgalom lett úrrá rajtam, kivirultam.
Megtépázott dicséretnek meghajoltam.
Kifáradt szándékhad lepihent odabent.
Dajkál a hitemben a zavaros vérem.

Felfútott alázat szikrát szórni nem mer.
Elázott bárgyúságom letelepedett.
A közénk valókat elfújta az élet.
Mindhiába reméltem, mértékem veszett.

ELHARAPÓDZOTT

Remegés lett úrrá rajtam, még lélegzem.
Zendül a lázadók hada, megértettem.
Kalandos út vezet, bármerre indulok.
A tartósított harag elharapódzott.

Beszívom a belőle áramló rosszat.
Szánalmas, elvakult emberek hajszolnak.
Mozduló tömegeből egyedül kilépek.
A feltornyosult erőszak jóságos lett.

ALANTAS VÁDAK

Belátó lett megkínzott, félénk közegem.
Elfojtott, kéjes érzelmek nem merészek.
Megszűrt fény erőre kap a vak sötétben.
Pompázik a látomás tánca nevetve.

Remegő bizakodás nem tör felszínre.
Napkorong ráröhög az örök vesztesre.
Gátakon bukácsolok, elsüllyed hitem.
Alantas vádak másokat feszítenek.

BÁGYADT SÖTÉTSÉG

A hajnal fényei belekúsznak az elbágyadt sötétségbe.
Szobában kószáló gondolatok hangos neszt vernek a csendben.
A házuk melletti téren üresen kong a koldus edénye.
Zörögnek a hozzám társult gondjaim, elfutnék, de követnek.

Mások életét jobbnak látom, ami él, ellenségnek hiszem.
Lázad elégedetlen sorsom, a kínzásaimban kiveszek.
Rendezgetem szélsőséges, vándor, harcban izzó terveimet.
Az utamon felvert por szemembe csapódik, látásom veszett.

CIKÁZIK A FESZÜLTÉG

Rejtély mélyén burjánzik a gennyes fekély.
Sanyarú sorsoknak kilátása csekély.
Rideg, vadorzó világ elvegyült bennem.
Vezekel az élni akarás a csendben.

Cikázik a feszültség a vádló agyban.
Tarka lepke a szárnyán szemét mutatja.
Hiedelem megtréfál, szemezek vele.
Kizárom a merészséget égre nézve.

VÉSZCSENGŐ

Ingázik a bátorságom, hiú remény!
Rázúdítom kétségeimre vágyaim.
Viháncolok a maradék zajos téren.
Mivoltomban keresek nincstelen embert.

Csokorba fogom a léha emlékeket.
Megcsörgetem az utolsó vészcsengőmet.
Merengő agyatlanságomban pihenek.
A boldogtalanság lett az én szégyenem.

NYARGAL KÖRÜLTTEM

Követelőző, rejtőzködő esélyek
kikészítik bizakodó elveimet.
Betapasztják hangoskodó, szószáj számát.
Tünetényes mosolyokba belevágnak.

Kisiklik bennem a lendületem vágya.
Nyargal körülöttem a vak rosszindulat.
A lidérces éjszakák belém költöznek.
Béklyóba kötik kitartó tisztességem.

BELETÖRŐDÉS

Kórusban kiáltozom monológomat.
Sokasodó eszmefuttatás meghasad.
A mély gödörből nézem a kéklő eget.
Siserahad a felszínről bátran figyel.

Leáratom a sötétségből a vak fényt.
Éj leplével takarózik a messzeség.
Menekülő gondolataimba halok.
Esti homályból beletörődést hallok.

CSINTALANSÁGOK SZÍNHELYE

Másnak semmitmondó emlékek kérdeznek.
Szár az a hátsóudvar mögötti meder,
gyermekkori csintalanságok színhelye.
Vádló, búskomor gondjaim mellém ülnek.

Kuporodva szántóvetőket keresek,
kik hangosan daloltak, zengett az ének.
Hívtak, de nem volt kedvem elmenni innen.
Végül elindultam, itt ragadt emlékem.

FELLENGZŐS ELÉVÜLÉS

Elképesztő látnoki fény az agyamban.
Felderengő gondtalanság megtagadva.
Megdöbbenem a mába belefulladtam.
A terpeszkedő esélyek kifakadtak.

A pillékönnyű évek súlyosak lettek.
Az átfagyott tisztességemből kivertek.
A betevő falatért nem nyúl két kezem?
Fellengzős elévülés úrrá lett bennem.

FOGALOMBA BÚJT

Fogalomba bújt a csalafintaságom.
Ömlesztve befogadom a gyarlóságom.
Az iramló életkedvem lecövekelt.
Füzért szorongatok mérgezett hitemmel.

Nyafogva keringőzik a lehetőség.
Rám olvasnak nyakas, igaztalan leckét.
Belém harap a hazugság akarata.
Kegyes szenvedéssel túrom fájdalmamat.

KITÁRULKOZNÉK

Bajba lökött, aki biztatva lihegett.
A léha sunyiság mélyen belém veszett.
Elfogadó lennék, ha kényszerben élnék,
rabul ejtettségből létet merítenék.

A gyanús személyeket kirekeszteném.
Kibirhatatlanságomnak újra hinnék.
Kitárulkozó tisztaságomba vesznék,
elcsitulnék elpáholt izzó vesztesként.

BELEFÁJDUL TISZTESSÉGÜNK

Furcsa álarcokban szaladgálunk, mégis tisztán látnak bennünk.
Takargatjuk, amik vagyunk, de mindent jól lát a bátor tükrünk.
Csínytevéseinket jó fénybe tesszük, csillognak érdemeink.
Ravatalra helyezzük tetteink megbélyegzett értékeit.

Értelmetlen utak szélén rohanunk, majd fejvesztve letűnünk.
Megerőszakoljuk a képzeleteink nézeteit legbelül.
Mégkésett könyörgő imádságunk, hallgatásra nem találunk.
Tisztességünk belefájdul, a gonosz hazugságunk elfajult.

BELEM PASSZÍROZTA

Jaj, elvették, ami sosem volt az enyém!
Akartam hinni, ami a hazugságé.
Elcsábítottam a vágyaim érzését.
Belém gázolt a hiú elfecséreltség.

Gyanakvó, csetlő-botló súlytalanságom
belém passzírozta a hívő magányom.
A mindig mosolygó jóságom megbántott.
Új arcformámat keseregve fogadom.

EMBERSÉG FAKAD

A nagy tömegben emberi szemek vernek.
Nem értem, hisz oly ártatlan létezésem.
Fenyegető gesztusok, durva testbeszéd,
kerülöm a ravasz harag keresztüzét.

Gyengédtségem lágy szó hangjára fektetem.
Ölelnék bárkit, csak a Földön élhessek.
Verhettek átkos szemmel, gúnykacajjal.
Belőlem jóságos emberség fakad.

LÁSS CSODÁT!

Menekülsz bánatos pillanatok elől.
Remény áztatta, félő hitedben kinósz.
Amikor érzed, hogy valami fáj, sóhajts!
Döbbenj rá, hogy élsz, kérges tenyered izzad.

Arcodat fújja a szelídség szellője.
A vadság tüze jövőbe látást kerget.
A Nap sugara a Holdnak ad verőfényt.
Láss csodát, bámulj a csillagos ég felé!

GYÓNNAK A HANGOK

Szememnek hiszek, kételybe beleveszek.
Értékre nevetek, mértéktartás feled.
Gondommal nyomom az orgonafűjtatót.
Meggyónnak a falakról lecsordult hangok.

Egy perc múlva lódítás, mihez ember nyúl.
Gátlástalanul szónokol, aki hazug.
Szavakat hallgatok, mik leépítenek.
Később beállok a sorba, hogy eltűnjek.

ÁBRÁNDOM KERTJÉBEN

Nyugalmat felszántó lendülettel hajtok.
Értelmet vesztve butaságba pusztulok.
Ábrándom kertjében reményeim nőnek.
Aratnám a termést, mielőtt megérne.

Ígéreteket vetek, semmivel kelek.
Álmodó hazugságom elárverezem.
A nincstelének megszídnak így is, úgy is.
Nem számít, mit szól szám, a szív árulkodik.

ELLÖK A SZÁNALOM

Felfüggesztem a kapott jeleket, csak hallgatok.
Biztat tudatom, hogy holnap a végére járok.
Furfangos játékos az elmúlás, nem szónokol.
Le akarok számolni a múlttal, nem lázadok.

Méltón akarok búcsúzni, ellök a szánalom.
Nagyra tartott csekélysegeimet összerakom.
A nekem szánt percekét úgysem számolhatom.
Kilépek testemből-lelkemből, mindent veszni hagyok.

SORSNAK DOBOM

Felejtsem el, hogy főnökként a táskámat vitték?
Felejtsem el a nyálas, alattomos hízelgést?
Ne gondoljak arra, hogy dicshimnusz zengtek rólam?
Játsszam a süketnéma, feledékeny agyatlant?

Mosolyogjak gúnyos szemekbe, mikor sírhatnék?
Hallgassak, mint a sír, amikor kiáltozhatnék?
Törjek, zúzzak, ordítsak, hogy kinevethessenek?
A sorsnak dobom a nyavalyás becstelenedet.

PUDVÁS ABLAKPÁRKÁNY

A pudvás ablakpárkányra könyökölök.
Szemem körbeszalad öreg házak fölött.
A beszédes, csillagos ég a Holdra néz.
Elbűvölő a látványban a reménység.

Utcán egy hajléktalan magával beszél.
Előhívja a bánata létezését.
Távolból nézem, segíthetnék, nem teszem.
Magam sem értem, miért nem ölelem meg.

BETAKAR LEPLÉVEL

Nyílt színen osztjátok az észet vétkeimnek.
Mi lesz a bűneitekkel, ha feltörnek?
A földre hulló levelet sem kérdezik,
mer-e leesni? A természet kivégzi.

Agyatlan tetteinkre egyszer jön válasz.
Életvitelünk rendezi a sorokat.
A fényben rejtőzködő sötétség meghív,
majd betakar leplével egy váratlan hír.

SÖTÉT FEKETÉJE

Kivirrad a hitem a kék ég tetején,
nem akarom látni sötét feketéjét.
Tűző napra megyek az árnyékok elől,
mindenségemben megbújt a fénykereső.

Nem érzem, taszítom a szomorúságot,
síró arcokat is mosolygósnak látok.
A megkínzásomról nem veszek tudomást.
Megtanultam örülni egy életen át.

SZORGOS NÉPEK

Szorgos népek lakják a kegyetlen Földet.
Örülni kellene, végre, kevesebbnek!
Tornyot építünk, hogy idővel ledőljön.
Vizeket terelünk, hogy egyszer kiöntsön.

Gonoszkodva terrorban tartunk lelkeket,
miközben elrohannak velünk a percek.
Annak örülünk, ami pusztít bennünket.
Tapsoljuk az eljövendő végzetünket.

BOTORKÁLÁSUNK

Lengve esik, fentről lefelé kényszerül.
Találkozik az erő a könnyedséggel.
Érvényre jutnak hatások, semmi vegyül.
Megütközik a puha a kőkeménnyel.

Nem tudhatjuk, a legvégén ki lesz győztes.
Száll, aki akar, földhöz ragad a gyáva.
A küzdelmek hevében hős, bátor, mindegy.
Szemlélői vagyunk botorkálásunknak.

TALMI ÉRTÉKEK

Letétbe helyeztem talmi értékeket,
senki nem vágyakozik elvenni tőlem.
Nem kell álcázni, amit összegyűjtöttem,
nincs értelme rejtegetni, értéktelen.

Mégis óvom, bújtatom számomra kedves
életem során megszerzett gyűjteményem.
A mélység és a magasság üressége,
ami a mindenséget jelenti nekem.

KÉJES MENEKÜLÉS

Émelyeg a megkeseredett félelmem,
belesodródtam kéjes menekülésbe.
Nem érzékelem alva, ki van ellenem.
Éberségemben is kínoz a szerepem.

Vidám mosolyt kényszerítetek az arcomra.
Mebukik a kivénhedt tettem hajnalra.
Szégyenszemre felvágok önmagam előtt.
Ez a hű szereposztás semmirekellő.

FOJTÓ SZORÍTÁS

A vad lelkemre fojtó szorítást tettek.
Meglazítom a hurkot, hogy lélegezzek.
Felsőhajt a reményben a veszteségem.
Eliszkol a kergetőző ébredésem.

Lehajlok valakiért, nem segítek.
Így is nagy teher vagyok létezésemnek.
A panaszra izzó gyalázatot dobok.
Elkergettem a jóságotok, fuldoklom.

VISSZATÉRNÉK HŰSÉGEMBE

Égi táncát járja Földünk,
magvas hitet ültet bennünk.
A jövőnek látnok fénye
titkokat lát merészséggel.

Érteném a Földnek hangját!
Fogadnám az imádságát!
Elvegyülnék földben, kőben,
visszatérnék hűségembe!

SOK VAGY KEVÉS?

Szeretném látni, amit még sosem pillantottam meg!
Kutatnám rejtelmes titkaitokat odalent!
Jó lenne szállva fentről lenézni, bizakodva!
Emberekkel álarc nélkül beszélgetni újra!

Átugrani hatalmat, ölelni becsületet!
Falhoz verni gyávaságunk, életeket mentve!
Ne kapjunk büntetést eredeti, igaz szóért!
Léteemben érzem, hogy mindenből sok van, vagy kevés?

BOTLADOZVA

Életem nem keres, nem talál hibákat.
Engedi, hogy feltaláljam önmagamat.
Ti kutatjátok, ami mindenki van.
Jóban botladozom, a rosszat meglátva.

Erre születünk, legvégül megalkuszunk.
Felsőbbrendű értékekbe belebukunk.
Szeretünk elesni, dühösen felállni,
mások hiteles tetteire gúnyt szórni.

VÉTKEITEK

Megfordult bennem a méltóság végzete.
Letelepedett a vélt jövőtlenségem.
Mégis a vad értelmekkel látok, hallok.
Csonka, bukott szerepemmel viaskodom.

Nem érdekel, mi lehet, mi jön, maradok.
Az életem végleg eltűnni sosem fog.
Megmarkolom eltorzult féktelenségem.
Kigúnyolom rátarti vétkeiteket.

KORTALAN KÍSÉR

Jóízűt nevet a lelkem a testemen.
A kinézetem egyre szármalmasabb lesz.
Csaló, szédítő szélhámos, nem öregszik.
Túléli bánatát, néha elköltözik.

Mi tarthatja a lelkünket fiatalon?
A létezés bátortalan, nem válaszol.
Egy kortalan kísér fiatal, öreg.
Tehetetlenül bámulunk a semmibe.

PUHA TESTTEL

Puha testével hajlong az ígérető,
merev hazugságot büszkén eléneklő.
A tetteket harsogó szavakkal veri,
elmék réseibe sunyin beférkőzik.

Arcán kaján mosoly, mindenkit kifaggat.
A hiszékeny szemek bárgyún elméláznak.
Így vész el a földi jószág méltósága.
Ültesd el, nálad van a becsület magja!

ÖRÖKSÉGEM HAMUJA

Hazudni égnek, földnek, félelem nélkül,
támadni emberi tisztaságot végül,
jövőt ígérni elképzelések nélkül,
a tiszta tekintetekbe nézni szentül!

Jellemtelenek tanítását megvetem.
Harcos véremmel szembemegyek bárkivel.
Képes vagyok értékeimet égetni.
Inkább örökségem hamujába veszni.

IDŐ LÁTTA SÚLYOK

Reped a fal az idő látta súlyoktól.
Hullik az öreg vakolat, könnyem csorog.
Hiába bujkál jelenem, múlt meglátott.
Rám nevet az ígésző gyermeki arcom.

A tiszta tekintetébe beleveszek.
Megmentő életvizembe megfürdetnek.
A mulandóság felkap, a hátára vesz.
Leugrom, mert jövőlátása elveszett.

BUKOTT SZEREP

A sors egyszer majd jót nevet.
Gyűjtögető vesztes lehet.
Léhaság néha hasznot húz.
A becsületben elbukunk.

Nem tudhatod, mi jár neked?
Miből lesznek győztes könnyek?
Óvatosság, bukott szerep,
ha nem figyelsz a jelekre.

VALLAT A SZÜLŐHÁZAM

VALLAT A SZÜLŐHÁZAM

A szülőházam udvarán szalonnázgatok a múltammal.
Paprikát, paradicsomot ropogtatok az emlékek hajtása alatt.
Belém ásnak az illatok, a tűz pattogása villog a sötétben, s vallat.
Kérdések nélkül felelek, mert emberi érzéseket sugallnak.

ANYAFÖLDBE DÖNGÖLVE

Az ember agyában indul egy életre hívó,
a mindenség durva erejével szembeszálló,
jellempróbáló, jövőtlenségben tisztán látó,
láthatatlan erő, amit dobbanó szív hajszol.

Elkezdődik a nagy életmű megalkotása.
Nem veszik észre, akiknek épül lelkük vára.
A hétköznapiak bedöngölik az anyaföldbe.
Elkezdheti újra, amit még be sem fejezett.

MARKOS ÖLEM

Üres hátizsákom viszem hazafelé.
Közeledem a házunkhoz, a lelkem merész.
Forróság zakatol a szívem üregében,
markos ölemből kihull minden nehézségem.

Legördül rólam nehézkes kiváltságom,
a világot levette rólam a sorsom.
Ősök kitarató könnyedsége megölel,
a füves udvar közepére lefekszem.

Nem hagy nyugodni eláztatott, hű alkum.
Az éles pengéje hadonászik vadul.
Istenem, ha szeretsz, zárd be a mi kapunkat,
ne lássa senki sem a boldogságomat!

KERGETŐZŐ

Közel a nagymama házához van egy folyó.
A folyón a tóhoz evezünk egy csónakon.
Vadlibák, kacsák halásznak a vízparton.
Brekegnek a békák, keresik a vízipókot.
A gólya óvatosan lépked, nézi a békaapót.
Az iszapban meglapul, nem kuruttyol.

A csónak falának nekiúszik egy nagy harcsa.
Vízipocok lebújt, úszik a harcsa nyomában.
A huncut róka figyel, hol úszik a zsákmánya.
Bokorból ugrik a vízbe, Buksi a nyomában.
A nagy hajsza végén a harcsa, a róka megúsza.
Üres gyomorral ravaszdi gyorsan a lyukba szaladt.

FALUM CSENDJE

A kimért lépteim a kápolnához vezetnek,
lépcsőjére lerogyok, érint Isten nagysága.
Szótlan hangok duruzsolnak meghitten elmémbe,
szanaszét futnak gondolataim a magányban.

Hányszor vetettem keresztet a jó Isten előtt,
tettem imára két kezem, fohászkodtam hozzá?
A feszületek színt játszanak a fények mögött.
A falum csendjét a letúnt emberek himbálják.

A harang hangja végigfutkos a háztetőkön,
bekopogtat a kenyeri lelkek portájára,
a holtak leülnek az élők mellé mesélőn,
a szaggató rezgés a véneket kifaggatja.

ÉRZELMI GYÉMÁNTOK

Érett agyam törli a feleslegeset.
Szüleim értéke kitörölhetetlen.
Érzelmi gyémántok vészték ősi kőbe,
amit gyermekként végképp nem foghattam fel.

Lázadó vérem fröccsen otthon falára.
A könnyeim leáztatják az átkokat.
Durva életek megdörzsölik szívemet.
Hangtalan, belső zokogás belém rekedt.

SZÜLŐFALUMÉRT ESKÜDTEM

Nyikorgó utcaajtónk hangja felrázza a csendet,
kérdőre vonja a múltban felejtett éveket.
Elmélázva körültekintek, az idő zsvájában
találom magamat, ismerősök feleselnek.

Lassú léptekkel haladok, nem köszönnek
gyermekmosolyok, keresem az ismert bokrokat.
Meglőtt fák bólintanak, rám hagyják a
tolakodó, örök lázadó elhagyatottságomat.

Az esti szürkületben megpillantom a mozdulatlan,
sokat mesélő kenyéri hősi szobrot.
Lépteim nem fáradnak, elhaladok a kocsmá
előtt, régi arcokat keresek, de nincsenek ott.

Az artézi kút csonkja fölé magasodik a
robosztus harangláb, a harang elnémult már.
Az út szélén a Krisztus-feszület az időben
megáll, a sorompó hült helye a képzeletbe lát.

Megálljt parancsolnak a gesztenyefák,
nem vallatom őket, válaszol a némaság.
A falu képéből tornyosul a templom,
az üresen tátongó iskola válaszra vár.

Szülőfalumért esküdtem, áldoztam,
dicshimnuszokat zengtem nem alkudván.
A telehold megvilágítja a Kálvária keresztjeit,
a végtelenből rám kiált: „Ne menj tovább!”

ERES VÉGZETÜNK

A Rába haragszik a Répcére, mert nem hallja a hangját.
Halkan morajlik, lubickol az ár, dala a medrében vár.
Az öreg vadászházban a nagy csönd veszekedik magával,
súgó Lánka folyó hídjának támaszkodik a bölcs bánat.

Terebélyes fák között a lombkorona hullani készül,
kítaposott barázdákon csörgedezik eres végzetünk.
Állati lábnymokra lép az ember, ott vesznek bogarak,
a közelgő messze hív, harangkondulásban csengőt rázva.

A TEMPLOM

Amikor megnyílt ártatlan, naiv értelmem,
vártam, hogy édesapám a templomba vigyen.
Hogy hasonlítsak rá, próbáltam együtt lépni vele.
Aggódva néztem fel rá, hisz ötven év mögötte.

Bűnösként meggyóntam, máris bűnt követtem el.
Bohóckodtam, hogy a haveroknak megfeleljek.
Bűntudattal a lelkemben az oltár elé térdeltem.
A plébános az ujjával intett, az ostyát a számba tette.

Ha gyarlóként is, de az Isten fentről lenézett rám.
Megbocsátást nyertem a Mindenható oltárán.
A plébános a sekrestyébe hívatott a mise után.
Elcsattant egy nagy pofon az áldott Isten oltárán.

SZEGÉNY KARÁCSONY

Összeomlott szívvel, önmarcangoló vágyakkal
a lelkek rendjét kutatja az agyam a múltamban.
Csikorgó hóban cammognak, ballagnak az érzések magamban.
Emlékképek, vívódások ünnepi valóságban csillognak.

A villogó fények a szeretet fényétől halványak.
Szegény kis Jézuskámnak könnyű a dolga a valóságban.
Karácsonyom mindig szegény, a szeretet súlyától lesz nehéz.
Édesanyám kipirult arca árulkodik, itt honol a remény.

Lelkünk érintésével megértettük: nekünk van a legszebb karácsonyunk.
Négy testvéremmel együtt a szaloncukros papírba csomagoltuk
az édesapám által a sparhelten égetett szeretetcukrokat.
Az ajándék a tekintet, a jó szó, vidám nevetésbe fulladt.

A RÁBA

A Rába élet-halál ura,
a fűzfák mélyre hajolnak.
A Lánka, a Répce zaja
a múltat újra felborzolja.
Mesél a néma gondolat,
fáj a boldogság dallama.
A múlt madarai nem szállnak,
nem jár a csósz a határban.
Krumplit nem sütünk a parázsban,
nincs rá idő a nagy rohanásban.

KÖVÉR LOMBOK

A kocsiszínben elbújt apám hangja.
Bármilyen megrezdül, hangot ad, őt hallom.
Lesüti szemét az esthajnalcsillag,
a vad égbolt a sötétben pislákol.

Bánattal kiülök a kútkávéra,
remegő lábam ritmusra himbálom,
durva akaratom erőtlen duhaj,
a reményt elkötöttem fájdalomtól.

Az utcáson a kaszát élezi,
a félelem a fák tövébe leült,
a kövér lombokat a szél szétveri.

A pudvás fapadon egy hely megürült,
kényes lelkeket jeges eső veri,
házunk falán a kegyelet megkövült.

VESZETT POR

Bután szeretem magam, vétkeim is megszoktam,
a hősi szobrot nézem, tetteim ülve hagynak.
Úgy megyek az úton, hogy lábam nem éri földem,
minden otthon átírja az érzelmi térképem.

Nem rajzanak a madarak a kovácsgödörben,
a titokban zárt ablakok fogadják a telet.
A sági dombról nem gurulnak le akaratok,
veszett por száll a hatóles útról a Lánkához.

CÉRNÁT PÖDRŐ UJJAK

Sötét ernyőt fontak a madarak a kék égen.
Eldobom rongytalan ruháim, Napba nevetek.
Anyám cernát pödrő ujjai megérintenek.

Szertelen lélek szertelen tárgyakra rálehel.
Miért kapaszkodunk élettelen ölelésbe?
Lehet, hogy a múlt onnét visszaköszön csendesen?

REST LETTEM

Rest lettem, közöny kötöz, eszem oldoz,
a duzzadt erőm a sarokba lököm.
Időre simuló falakon állok,
látom, miként roskad bent a menny, s dörög.

Krisztusnak feszületén könnyes álmom,
az anyám abroszán apám könnyökölt.
Lemondóan a fejével meghajolt,
forró kemencéből lángja kiszökött.

A meleg hitével a földre leült,
vértelen hátradőlt az emberségen,
a nyughatatlan lelkem nem könyörült.

Félve csaptam az asztal közepére,
minden összegyűlt emlék nekem feszült,
felejtésem az éjszakába veszett.

PARTRA DOBTA KEGYELME

Megpattant rügyek jelzik, születik egy új világ.
A bimbózó levelek lebbsenek a szűrt fényben.
A jókedvű fák letekintenek a mély völgybe.
A Rába folyó medrében hömpölyög a víz-ár.

Dühét veszve, szabadon fröccsen, az idő nem vár.
Mielőtt megkérdezhethném, szalad tőlem messze.
Belém úsznak válaszá, gondolkodni késztet.
Porrá égett érzelemben a kényszerem dorgál.

Elsodródtak szüleim hamvai víztükrön át.
Barátaim lelkét is partra dobta kegyelme.
A robusztus híd még elbírja megfáradt testem.
Felfogtam, merni kell élni, a kikelet még vár.

ANYÁM ÖRÖK

Mindig szükségem lesz az ANYÁMRA!
Nem számít a korom. Megnevettet.
Letörli a könnyeim, erősen ölel. Látja a sikereimet,
látja a bukásaimat! Felvidít, erősít!!!!

SZABAD ÁRBÓC

Rám pillantott az égről egy furcsa árnyék.
Félve kutatom a szüleim arcképét.
Vajon látják létem, vagy csak én képzelem?
Talán majd egyszer megfogják még két kezem!

A szélben ringatózom, mint szabad árbóc.
Úgy bízom, mint pályában a jövő-látó.
Képzlődés vergődik az életemben,
a felhők között lelem a menedékem.

A bizonytalan szél csapkod a hegy felől.
Felveri eszem, gondolkodom a lejtőn.
Nehéz most minden, mégis ölembe veszem,
mások gondjait cipelve menetelek.

ANYÁM ABROSZA

Dörömbölt a reggel, rám várt a múltó pillanat.
Szekrénybe nyúlva szinte rám kiáltott az illat.
Még fakult terítőre leltem szorgos kezemmel.
Idő-méretű asztalomat megterítettem.

A vendégek elé kedvenc ételek kerültek.
Egy megégett folton akadt meg mindenki szeme.
Amíg szüleim éltek, a folt velük járt délben.
A vad percek múlása elfeledtetett mindent.

Most a falhoz állított a jól megszokott pecsét.
Emlékszem még, anyám hogy takargatta a helyét.
Mindig bánkódott miatta, nem tisztíthatja kéz.
A hétköznapi vasalója a házról mesél.

Hálát adok a sorsnak, hogy az abrosz az enyém.
Szembeszállva intelmekkel, nem teszek rá tányért.
Visszahozta a felejtett, elmenekült időt.
Semmitmondó jelentéktelent vonszol a jövő.

KENYERI BAKTERHÁZ

A kenyeri bakterház üresen bóbiskol a GYESEV vonala mentén.
Elnémult a kurbli telefon, a vonat fűttye nem harsog, ha jön a sötét.
A tanyáról elfogytak az állatok, a munka is leül, megsemmisül.
Sírnak a múltat idéző lelkek, elvesztettük, amiért megszülettünk.

MESÉLŐ KABÁT

A sufniban tapogat óvatos kezem.
Ujjaim kifeszítik a szekrényemet.
Apám penészes kabátját megpillantom.
Nézem íves varrásait a galléron.

Anyám a varrógépével nyomot hagyott.
Magamhoz ölelem az öreg kabátot.
Mevizsgálók rajta minden apró jelet.
Kicsordulnak könnyeim, letörlöm vele.

ANYÁM MELLÉNYE

Rohan velem a sikerem vágy-szekere.
Ledobtam a felesleget, nem volt helyem.
Szenvedve vívódom magammal. Keresek
kidobott tárgyakban mesélő érveket.

Rátalállok egy kézzel varrott mellényre,
amiről rég elfelejtkeztem, ismerem.
Anyámé volt, hibátlan, érzem illatát.
Kicsordulnak könnyeim, lélekbe talált.

Régi, ósdi, mégis elegáns látványa,
senki nem adna érte egy lyukas garast.
Zokogna a szívem, ha elvinnék tőlem.
Belehalnék, ha eltűnne féltett kincsem.

HARANGLÁB

Az artézi kútnál a harangláb.
Itt találkoztak a haverok hajdanán.
A Fekete Kéz banda a múlté már.
A tejcarnok hangulata megtépáz.

Hova tűnt a rengeteg gyerek?
Elsodorta őket az évtized ereje.
Az évek hízelgése megtévesztett.
Itt hagyta ezt a szörnyűséget.

ÉLET CSÍPÓS OSTORA

Tollpihéken járok, ártatlan mesék csengnek fülemben.
Szüleim a rosszindulatot elbújtatták előlem.
Edények zörrentek, anyám simogatása ébresztett.
Lelkük jól megvédett vaskalitikájába zártak féltve.

A végelszámolás eredményébe néha elbuktak.
Kőszívű ember lettem, szigorú lelkem könnyet facsar.
A kiképzett, szárnyaló vágyaim rendre cserben hagynak.
Menekülhetnék, de az élet csípős ostora megcsap.

PÓKHÁLÓ-ERDŐBEN

Öreg láda a sufniban, pókháló-erdőben.
Most látom, hogy milyen csúnya, mégis megdermedek.
A kíváncsiságom hív, bele akarok nézni.
Szégyentelen, értéktelen, ami szívet fájdit.

Szinte nincs itt semmi, mégis szeretnék maradni.
De hova lettek a kopott holmik használói?
Szüleim felruházták lélekkel a tárgyakat.
Arcukat, hangjukat már az idő lerombolta.

A házban lakó bogarakat már nem ismerem.
Öreg az idő, jaj, fiatalon veszek bele!
A méltó emlékeimmal érdemes letűnni,
percek versenyfutásával tüzesen kimúlni.

BESZAKADT HIDAK

Szülőfalum határán lélegzik az öreg búzaföld.
Valaha termett rozs és kártékony vad gaz is e mezőn.
A Lánka-patak sodrása nem dorgálja a mély medret,
tápláló forrását felitta az idő a meséje.

Beszakadt hidak, kiszáradt fák, kopár erdők hallgatnak.
Leestek a becsület pereméről az igaz szavak.
Elfelejtett eszmék befúrtak a tisztesség kódjába.
A sorjázott mellékterméken tapos a jövő lába.

DÖLYFŐS HUZAT

Későre járt, apám fejét támasztva hátradólt,
reménylovas visszafordult a szeme tükrében.
Dölyfős huzat átjárt az ablak rései között,
tétlenül legyint dolgos kezével, kenyeret szel.

A kihűlt padláson elnémult a kószáló csönd,
az éhségtől bátor, kimerült egér megpihent.
Kísérteties, furcsa zajok metszik a közönyt,
az anyám könnyed lépteit ráülnek a fényre.

TEREBÉLYES GAZOK

Apám repedezett körme létet rajzol az udvaron,
a munkától kérges kezét szinte érzem az arcomon.
Tisztító tűz ég rikító kék, mesélő szemeiben,
némaság motyog a falakból, az estével beszélget.

A „pallang” résein figyeltem, eget sütött nagysága,
mindent tudónak láttam őt, legyőzhetetlen árvának.
Terebélyes gazokba rúg lába, indul a munkába.
Követem minden léptét, a jövőt hozó holnapomba.

NAPHOSSZAT

Szeret az ég, pengétlen vagyok,
ártatlanul, némán ájulok.
Elkábulva szeretnék látni,
otthoni földemben meghalni!

Tapossanak családi hősök,
beszéljen az ártatlan közöny,
hallgatva erőt sugározzak,
naphosszat anyámat hallgassam!

Lássam a kutyám vidámságát,
halljam a macskám nyávogását,
nézhessek apám kék szemébe,
onnét a világot kimentsem!

BÚSLAKODÓ DIÓFA

Csendes estén felmáztam a magában búslakodó diófára, leültem a legvastagabb ágára.
Szemeim végigmérték az üresen tátongó udvarunkat, mellém telepedett a csendesség.
A fényben pompázó csillagok játszadoztak velem, rejtélyes árnyakat festettek a házunk falára.
Az ablakunk mögül egy pislákoló gyertya fénye beférkőzött az agyamba, a szüleim gondolatait felvillanyozta.
Körülöttem mindenben az erő rejlik, csak magam furcsaságát érzem gyengének, bizonytalannak.

ÚJ HAJNAL

Anyám kertjében rend uralkodott, a haszonnövényeken
bogarak kergetőztek, örültek az ébredő napnak.
A tehének bőgésével vidámság suhant. A libák gágogását
a kacsák hápogása törte meg. Megérkezett az új hajnal.

A LAVÓR

Amikor anyám a lavórba ültetett, rácsodálkoztam a világra, boldog volt a lelkem.
A körülöttem levő szeretett világ tartott életben. Mosolyogtak az emberek nekem.
Később a tengereken luxusszállókban pazar életet éltem, a pénzemért kedveltek.
A hokedlin levő zománcos lavór nyomot hagyott az egyszerű életemben.

DIÓFÁN HINTÁZOM

A domb tetején baromfik kapirgálnak,
tehénbőgés visszhangzik az istállóban.
A kedvenc kocáink üdvözlík a hajnalt.
Furcsa hangok hallatszanak az udvarban.

Diófa ágán hintázva gondolkodom.
Édesanyám finom uzsonnát csomagol.
Iskolatáskámat a hátamra teszi,
intő szavaival új világot merít.

APÁM CSIZMÁJA

Apám csizmájának fémsarka vágta a jeget séta közben.
Éles elméje belém hasított, a barázdák nyomait megjegyeztem.
Erős akaratától nagyon félttem, most felnézek rá a sötét éjben.
Keresem a karizmáját a csillagok között, az árnyékát a csaló fényben.

KISZÖKÖTT FÜSTCSÓVA

Ledőltem a grádics alatt lévő priccsre,
a robusztus, vaskos gerendákra néztem.
A petróleumlámpa búráján korom,
a láng csóvája nagy árnyékokat rajzol.

A haláltól rettegtem gyermekkoromban.
Minden este furcsa játékot játszottam.
Kerestem a mértékben a vallatást.
Apám lépteitől rengett a tömés ház.

Sparhelt résein kiszökött a füstcsóva,
eltűnt a repedések hajlataiban,
a résnyire nyitott kemence ajtaján.
A kéményen keresztül fáradt parázs szállt.

A szobánkban pihen a meghitt pillanat,
éles pengével vág a sötét alkonyat.
Eb testére fekszik a kimerült macska.
Mozdulni sem merek, megtaláltam magam.

LELKEM TÁSKÁJA

Gúnyosan rám nevet a vörös híd aljáról a lenyugvó Nap.
Rovom a göröngyös utam, a közeli távol messze biztat.
Számolom az arcomba csapódó, gúnyos másodperceket.
Szólít a haza, az édes otthon melege befűtötte a szívemet.

A mélyben lakó kívánságom könnyet csal ráncos arcokra.
Drága szüleim bölcsességét hurcolom a lelkem táskájában.
Várjatok, vizek, fák, szülőfalum melegét őrző igaz barátok!
Jövök légben, tengereken, Kenyeri hősi szobránál fejet hajtok.

MOSOLYT GÚNNYAL

Az idő múlásával javult szemem látása.
Régi pillantások előcsalnak mosolyt gúnnnyal.
A szürke, kormos ég felett a vidám Nap röhög.
Feltörnek kúszó fények a sötét tó mélyéből.

Magányos szobámban boldogság körbeszaladgál.
A zavaros világ hoz nekem mértékkel csodát.
Szüleim tanításait bölcsék keze viszi.
Térden állva, fejet hajtva megköszönöm nekik.

UTAZNAK AZ ÉRZÉSEIM

A tornác mellett, a lugas alatt apám kukoricát morzsol,
anyámék a fák árnyékában tollat fosztanak.
A mesélő idő kifaggat, igéző érzelmeivel megnyugtat,
a kivéhetetlen emlékek bennem ragadnak.

A kapun túl a pásztorostor csattanása hallatszik,
miközben a nagynéném megszólít.
Hosszú mesélésbe kezdenek, varázsos gondolataim
elutaznak az ismeretlen messzeség érzésén.

APÁMMAL A SIKÁTORBAN

Egy titokzatos sikátorban séta közben
világmegváltó dolgokról beszélgetek apámmal.
Rám zúdítja tapasztalatait, érzelmi kitérőseit,
érezéstelenítés nélkül, élve boncol.

Próbálok megrágni a bölcsességeket, beépíteni
a tanulságokat az agyam zegzugaiba.
Bámulom apám különtségét, egyéniségét,
felnézek a bennem lakozó isteni nagyságára.

NAGYSZÜLEIM

A nagyanyám rézmozsarának hangja
felveri a csendes hajnalt.
Nagyapám cikóriakávéét szürcsöl,
szalonnát tesz a kockás abroszra.

A petróleumlámpa fénye megrajzolja
a felénk tartó, ismeretlen jövőképet.
Generációk tovább festik az idillképet,
megkarcolják a bennünk lakó időképet.

SÖTÉT NYELTE FÉNYBEN

Leborult bennem a számotvetés igénye.
Szüleim elmékedéseit agyamban összegyűjtöttem.
Sötét nyelte fényben titeket látlak.
Megfeszülnek érzékeny lelkemben a tanítások.
Megrágva, elgyengülve, kiköp a sorsom.
De én tudom, hogy odabenn segítve szónokoltok.

ELKENDŐZÖTT ÉVEK

Cingár gyerek voltam, akarva megbújtam.
Csacsogtam, ha a csend hívott, elhallgattam.
Elkendőzött évek, végre, lelepleztek.
Színt ölt a barna ág, nyíltni mégse merek.

Toppant az idő lába, élni nem enged.
Zuhog a folyó haragja, figyelmeztet.
Lusta szerveim gyászukban erőtlenek.
Az alkonyat belakja ébredésemet.

TENYEREMBE BÚJTATOM

Szememben eltűnt a fény, könnyben fürdik az este.
A szél kibontja a rozoga kerítésünket.
Tenyerembe bújtatom arcom, ujjak közt nézek.
Sajnálom, hogy a múltam széthordja az est rendje.

Ablakunkban nincs fény, mégis látom a jeleket.
Rázkódik a törött ablaküveg a mély csendben.
Virgonc kölyök szalad felém, pajkosan néz szeme.
Felismerem, köszönök önmagam elveinek.

LÉPÉST MÉREK

A határból lassú lépteimmal közeledem.
Lombok mögött a temetőt pillantja meg szemem.
Gyökereim e földben pihennek virágok közt.
Sírok közt szalad gondolatom, az idő köszön.

Lépést mérek, talán nekem is lesz majd helyem itt?
Apám szavaiból anyám hangja kihallatszik,
aki szabadságomat hirdette a régmúltban.
Nem itt, de az ismeretlen messzeségben várnak.

Még maradok, a gondolat csattan a hátamon.
Lassított menetben szeretnék élni utamon.
Fénytelen árnyak mögött a létem ne kötözzön!
Könnyed fuvallat legyek, ha egyszer visszajövök.

ELBÚJÓ PONT

Nagyapám mesél, iszom a bölcsességét.
Tekintetében érzek aggódó féltést.
Kerüli a becsület szó jelentését.
Az igazságról egy könnyed élményt mesél.

Lehajtja fejét, egy elbújó pontra néz.
Bizonytalanság villan szomorú szemén.
Az ő szempilláján könnyes lett a remény.
Nincs több kérdésem, megértettem, mit megélt.

ÉJSZAKA PENGÉJE

Csintalan éveket anyám nem szívlelte.
Lázadó törtetésemért megfenyített.
A sötét éjszaka pengéje felboncolt.
Kínzó árnyak rezdülése belém gázolt.

A szobámban poros tárgyak sóhajtoznak.
Az izgó-mozgó semmiben odébb tolnak.
Szuszog az ablakrésen besurranó szél.
Fázom, érveimet gyöttri a mindenség.

JÖVŐKÉPEIM SZÁRNYRA KELTEK

Az udvaron levő gazok nagyra nőttek,
fellázdak, hogy nincs a házunknak lakója.
A zegzugokban limlomok, kölöncök hevernek,
a tehénbögések nem zavarják a csendet.

A barackfa nem hajol többé a fehér
cseresznyefára, lombjaik nem vetnek árnyat.
Az odvas diófán a harkály sem kopácsol,
a kutyám ugatása sem visszhangzik.

A korhadt utcaajtó támaszkodik
a megfáradt kapura, az idő sóhajt.
A kerítés mögül apám keze int, anyám boldogan
üdvözlí, hogy jövőképeim szárnyra keltek.

NAGYSZÜLEIM MESÉJE

Nagyapám legendája hozzám anekdoták hátán érkezett.
Apám ízes történetei lefegyverezték a lelkemet.
Soha nem találkoztam vele, az idő közénk furakodott.
Képzetelem mindent összerakott, de a való arcon csapott.

Apai nagyanyám jósága csak a mesékből felel nekem.
Oly erősen él bennem a tudat, hogy érzem, itt vannak velem.
Szélt kever a forróság, nagyságuk emelkedik a felhőben.
Semmi belsejében misztikum robban, megölelem a tüzet.

TOPORGÓ NAGYMAMA

Latyakos, ronda időt szűr az este.
Gatyátlan bánat fürkészi a vétkem.
Hiába öltözik, fázik a lelkem.
A nyitott ablakon benéz a szemem.

Toporgó nagymamámat felismerem.
Kendőt hajtogat ráncos kezeivel.
Súlyos idő pihen a sparhelt mellett.
Az erőtlen lángja szinte megperzsel!

MEGHAJOL AZ ERŐKNEK

A nagymama lelke viháncolva szalad.
Boldog szívében fiatalsága rohan.
Kifáradt teste kullog élete után.
Megtört vágya csak nincstelenséget talál.

Lassan lép, méltón lát, veri az út porát.
Felhőtlen gyerekkacaj kíséri útját.
Tanító lét készül hosszú pihenőre.
Beteljesült múltja fürdőzik bennetek.

UGRÁLNAK A LÁTOMÁSOK

Ugrálnak a gondolataim, egy látomáskép kimerevedik, érzem a fájdalmát.
Anyám a varrógép előtt ábrándozva hajtja a varrógép pedálját.
A sparhelten parázssal megrakott vasaló, tüzesen izzik.
Az esti fényben a szikra megvilágítja édesanyám mély ráncait.
Én megcsodálom nagyságát, a biztonságot adó erejét.
Mindig rázúdíthattam összegyűlt gondjaim érzését.
Megbújhattam árnyékában, igazat súghattam kritikusan halló fülébe.

NAGYNÉNÉM

Megnyugtatnak a teraszról jövő hangok.
A nevetés jövőbelátón szónokol.
Könnyben úszó szemek kacsintva rám néznek.
A nagykapunkon egy kedves személy lép be.

Nagynéném köténye tele van körtével.
A vidámságot is elhozta szívében.
Világot megmentőn ragyog ráncos arca.
Lelkünkbe szeretetét mélyre beásta.

KENYERI SZÉL

A Rába partja felől fújó szélben csintalan fényorkán játszik
az aranysárga búzakalásmezőn. A jövőt látja, irigykedve bánkódik
az árpa és a rozs, hogy az ingoványos, árnyékos, fénytelen mezőn
nevelkednek, eltévedt napraforgók a sötétre mosolyognak.

A kiszáradt Lánka völgyében tajtékozva ül meg a múltunk a tudatunkban.
A százéves keresztfa helyén bokrok burjánzanak.
A kenyeri templomtorony harangjának öblös hangja a haranglábaknak
ütközve élőt, holtat faggat. A Mindenható keresztet vet a kenyeri múltra.

OTTHONT LÁTVA

Poros úton bandukolok, otthont látva indulok a szülőházam udvarára.
Letekintek a sötét, feneketlen kútba, a gyermekkori arcom néz vissza.
Leülök a vályú szélére a gondjaimmal, betekintek a pókhálós kisablakon.
Anyám varrógépe ott zakatol, a kattogást csak én hallom.

A képzeletem mindent kinyit. Apám arca mosolyt tanít, csendben szónokol
az öreg grádics, belém költözik a hit a kopott gerendák súlya alatt.
Mégis boldog vagyok, szárnyra kap minden gondolatom. Testvéreim
futnak felém, hozzák nekem az örök békét. Lelkemben őrzöm a múltat.

KIÁLT A POSTÁS

A postás kiáltása nevetésbe fulladt, csalódott a gazda, mégis vidám a nap.
Leselkedő szomszédok hallgatózva kíváncsiak, hogy mit rejt az emberi hang.
Futkározó gyerekszivajra ráförmed apám: „Már megint láb alatt vagytok, a mindenségét!”
De erős hangjába belesimul a kedvesség.
A diófa árnyékában apám koccint a szomszédokkal egy szebb napért. A bor mámorában
feloldódik a bennük rejlő, kitörni vágyó szenvedély.

BENNEM VAN A HIBA

Talán bennem van a hiba, mert nem merek látni.
A mosolygós kedvenceimet tudom sajnálni.
Első árulkodásomkor apám pofon vágott.
Megértettem tettét, most már ez az imádságom.

Anyám kedvessége nem hazudott, bajtól óvott.
Még kérem fentről, igaz szó hozzám ragaszkodjon!
A hőst játssza a hazug, ha nem vagy ott, kigúnyol.
Ha felfeded erőidet, elfut gyávaságból.

SZEGÉNY ÉLET

Amikor megszülettem, jó barátom lett a szegény élet,
ha tovább égett a lámpa fénye, odacsapott apám keze.
A varrógép hangja magányosan zakatolt. Édesanyám gondja
a csendben meglapult. Testvéreim suttogása a falak között lépdelt.

A fagerendák felett a padlás némaságában kolbászok lógtak.
Vígán szaladgáló egerek a tömésfalakba raktak fészket.
Amikor Szuki kutyánk vonyított, tudtuk, tétova lassúsággal ránk
köszön a hajnal. A leesett körték tompa puffanásaival ébred a reggel.

GÓLYAFÉSZEK

Toporzékolva kérdeztem édesanyámtól,
mikor jönnek az afrikai gólyák.
Fiam! Nézz fel az égre, ott hasítják
a levegőt, szárnyukat nem mozdítják.

Másnap reggel kiszöktem a kertek alá,
a tópartra, megcsodáltam a béka fogókat.
Hazafelé sétálva láttam, hogy egeret
fogott, csőrével megcsípte, megragadta.

Iskolába menet a póznára felmáztam, megcsodáltam
furcsa lényüket, milyen is a gólya-világ.
Elgondolkodtam, mekkora bátorságuk van, hogy
hegyen, völgyön, tengereken repülnek, országokon át.

MENEKÜLÉS

Édesanyám fájós lábbal hajtotta a varrógépet, miközben panaszkodott magának, milyen kilátástalan a helyzetünk.
„Te gyerek! Ne rosszalkodj! Megint lehajtott fejjel mentem végig a falun, rám kiabáltak a rosszaságot!”

Nyikorgó grádicson, hangtalanul próbáltam felmenni a padlásra, menekülni a valóságtól.
Anyám megérezte lelki vívódásaimat, s így szólt:
„Ülj az ölembe, tudom, hogy okos vagy, még sokra viszed!”

FEJTÁGÍTÁS

Viháncolnak az emlékeim. Édesanyám halk hangjával ébreszt, az ajtóban tyúk kotkodál.
Érzem a vasalóban a tüzes parázs szagát, az iskolatáskába pakolt sonka illatát.

Kezdődik a napi fejtágítás. „Kisfiam! Fogadd meg a tanárok szavait, ne felelj, ha nem muszáj!
Kerüld a rossz társaságot, köszönj mindenkinek, ne hozz szégyent a szüleidre! Szeretnénk büszkéek lenni rád!”

MESÉLŐ RÁBA

A Rába-parti ösvényeken ballagok, átölelve, jól felöltöztetve gyerekkori élményeimet.
A hajladozó bozótok itt-ott belém szúrnak, mégis simogatják megfásult emlékeimet.

A megfáradt Rába örvényei lassan hömpölyögnek a búslakodó természetben.
Egy elhagyott részen korhadt csónak: magányában az időbe feledkezett.

A meglett barátaim hangjai nem verik fel a némaságban lapuló csendet.
Belevegylim a múlt erejének birodalmába, a fűzfák ágai alatt leheverek.

KENYERI SZÁZÉVES TÖLGY

Mindennap magammal viszem a búslakodásom.
Az első utam a százéves tölgyfához vezet.
Korhadtt, öreg, repedező kérgű tanácsadó,
soha nem kérdez, mégis kifaggat, pengére tesz.

Az árnyak mentén alattomosan metsz az idő.
Vízükörbe csapódnak tündöklő napsugarak.
A természet egyszerűen bonyolult, megértő.
Szemfényvesztés nélkül kérdőre von, kínzón hallgat.

AZ ÁRTATLANSÁG MÉRLEGÉN

Lehajtott fejjel, hátratett kézzel, lassan
bandukolok az óvodához vezető úton.
Elszorul a szívem a mindig bennem
motoszkáló, önzetlen adni akarástól.

Gyermeki szemek villognak látomásaimban,
az ártatlanság mérlegére teszik a valóságot.
Meggillantom az óvodaudvaron a szabadságtól
szárnyaló gyermeki arcokon az angyali tisztaságot.

Belépek az udvarra, a szülők arcán fáradtság
tükröződik, a felelősségükkel vívódnak.
A gyermeki sorsokat látva tanuljunk egymás
hibáiból! Áldjuk meg az utódokat boldogsággal!

HAGYOMÁNYOK SZENTSÉGE

A nagyszüleim anekdotái a szüleim
élettapasztalataiban megértek.
Vigyázva ővták a hagyományok szentségét.
A bűnt keresztre feszítették a feszületen.

Valóságlátásukat egymás tükrében, a vívódások
szenvedélyében megedzették.
Lényünkben őrizzük az átláthatóságtól
mentes, valódi gyöngyszemeket.

NAGYSZÜLEIM SÍRDOMBJÁN

Barmokat őriztem a határban,
gondolataim elkalandoztak a talányban.
A tehenek beléptek a temető kapuján,
megtaposták a nagyszüleim sírdombját.

Édesanyám összecsapta dolgos tenyerét.
„Fiam, mit tettél, megaláztad őseid sírhelyét!”
Dörögni kezdett, villámlástól lett fényes az ég.
Letérdeltem, s imádkoztam bűnbocsánatért.

SORS HANTJAI

A szülői ház minden sarkában emlékek lapulnak.
Nem zavarnak, de igazságukkal mégis felboncolnak.
Eljátszad az agyammal a jól megpakolt gondolat.
Időben hátradólván apám kedvenc könyvét olvasom.

Mire gondolhatott, mikor még megkínzott szíve dobbant?
Miként ítélte cseperedő, kicsiny naivságomat?
Tudta, hogy erős leszek, könny nélkül emlékezni merek.
Nem hagy nyugodni vívódásom, jelleme belém vészett.

Fáradtan leülök, a sors könyvét a kezembe veszem.
Fognak a lapok, suttognak napok, lemaradnak évek.
Hallgatnak a hantok, nem lázadnak a jellem szavai.
Beletörődéssel bölint fejem, létem nem tolakszik.

RECSEGŐ PAD

Az öreg gesztenyefasoron
az esti csöndben gondolkodom.
Egy recsegő padra leültem,
az este érte veszekedett.

A szürke fény mögé benéztem,
ijedt csöndben levelek zengtek.
Gyanús, szűrt fény járt az arcomon,
mintákat játszott a fájdalom.

Iker gesztenye földre zuhant,
az álmom zaja nagyot puffant.
Az akol felől kolomp harsog,
hangjában az ősök lelke szól.

KÉPZELGŐ SZEMEK

Képzelt szemem látja nőni a füvet,
a nyíló szirmokon ülnek a vad méhek.
Kérődző tehének rázzák a fejüket,
vágató paripák a réten prüszkölnek.

Gyermekzsivaj kering a tömés ház körül.
Engedelmes merészség a padra leül.
A Hold sarlója ráfeküdt az égboltra.
Merengő áhítat szememet kinyitja.

A lombos fák zöldellnek a hegy lábánál,
kék tó közepén zeng a békaszerenád.
Lubickol a beteljesült szerelmi láz,
lábnyomok mentén a szitakötő leszáll.

TÚLVILÁGI TRÉFA

Tréfát űz velem a képzeletem. Anyámmal, apámmal beszélgetek,
hirtelen a mindenség összecsap a fejem felett.
A testvéreim hallgatva figyelnek. Mintha mindannyiunkat
egy lélek vezérelne, a gondolatok szeretetbe hasítanak.

Szeretném, ha végtelen időig tartana a gondolat heve. Annyi
tanulnivalóm lenne, de a túlvilág játszik velünk az időtlenség hatalmában. Messiás! Ígérd
meg, hogy odaát újra találkozhatom velük! Megölelhetem
testüket-lelküket! A pillanatot megragadom, láncra verem szeretetüket.

CSENDET REJTVE

Szülőházam ajtaján elmélázva belépek.
Minden apró tárgyat ismerek, múltam terelget.
A fakó, nyikorgó ajtót a szél meghimbálja.
A lenge fuvallat körbejárja igazamat.

A sokat látott szentkép a falról rám tekinget.
Felbecsülhetetlen értékét szívembe teszem.
Hirtelen lefagy testem, lelkem, lét mozdulatlan.
A szüleim hangja csendet rejtve vág arcomba.

HALOTTASHÁZ

Halottasház lett az otthonom,
sírva temettem, megalkuvón.
Példaképeim hulltak alá,
kriptába vitték anyám, apám.

Eszemmel veszek érzelmekbe,
magamba tolok kényszereket.
Gyűlölöm, ami hitegetett.
Leszek, de nem tudom, hol, kinek?

Fejem biccentve túrtem némán,
a sarkokba ragadt az áldás.
Beszakadt bölcsőm, mihez kezdjek?
Világtalan elrepedt bennem.

HAZAFELE

Úton hazafelé próbálok megbirkózni a lelkeket kínzó emlékekkel.
Furcsa, de olyan fájdalom talál meg, amiről agyam megfeledkezett.
Az érzéseim szinte kihasítanak belőlem egy kis darabot érzékien.
Sorakozót fújok a régi iskolatársaknak, mesébe kezdünk, egymást kinevetve.
Az emlékek feldolgozása közben mosolyról fájó sírásra vált arcom.
Nem akarok kifogyni a megidézett múltamból, tovább álmodom.

MEGISMÉTELHETETLEN

Szüleim tanításai lebegnek szemeim előtt, féltve
ápolom a belém égett, méltósággal átítatott intelmeket.
Félve tapintom meg lelkeimmel a magasztos eszméket,
érezvén felfoghatatlan súlyát a neveltetésünknek.

Íratlan könyvként olvasgatom a megismételhetetlen csodák
törvényeit. Eldugom magamban, adva mindenkinek.
Aki belém lát, ásson le a legmélyebb titkaim közé, s mentse
meg nektek a kincseket, az idő kortalanságába rejtse el!

ELÉGETIK AZ ESZEM

Gyáván menekül a hitem,
bátran veszek a semmibe.
Eltolt magától a lételem,
bevonz anyám ölelése.

Sírok, látok, sír a mélyben,
holdat visz a Nap erénye.
Földet markol öreg kezem,
poromba hamut kevernek.

Apám szigora meglegyint,
vesztések között lelkeim sír.
Zord, unalmas a kényszerem,
elégetik majd az eszem.

ÉRCES TENYÉR

Leplet takar fekete felhő,
évekbe markol a jövőndő.
Óriást lép a kicsi lábam,
benéznek a vénülő házba.

Reped az idő, szakad a múlt.
Fenyeget az öreg véncsontú.
A bütykös kezek rám mutatnak,
egy érces tenyér megsimogat.

Ajtóval nyílik ki az álom,
a sarokból eltűnt a mámor.
Kemencénél ül a kísértés,
varrógépnél meg a megértés.

KÍNOKKAL KIABÁL

A Lánka-patak korlátján játszadozik a Nap,
a múló idő vágyait kergeti a Rába.
Szemfényvesztőn hunyorog a szőke felhők árnya,
ürességnek mérhetetlenül nehéz a súlya.

Minden bokor mögül a múlt köszönt, a mélybe váj.
Lelkem ereit felvágja, kínokkal kiabál.
Egy vágánytalan, már régen kimustrált gondolat
kioltja bennem a bebagylált halál szaga.

DISZNÓVÁGÁS

Gyermekként sok öldöklést kénytelen
voltam átélni. Amikor eljutott a tudatomig,
hogy néhány nap múlva egy lélekkel kevesebben
leszünk, zokogtam, könnyeimben fuldokoltam.

Sok időt töltöttem az áldozat körül, beszéltem hozzá.
Sokszor éjszaka is kiosontam, hogy jelenlétemmel,
sajnálattal erősítsem a nagyra nőtt rőfikénket,
reménykedtem, hogy az Isten kegyelmet szavaz.

De eljött a rettegett pillanat. A visítás ereje a lelkeket
megvéste. Szinte ott voltam, éreztem fájdalmát.
Folytatta a tudat, felboncolt bennem minden emberi
értékrendben elfogadott kegyetlen, rejtelmes tudatot.

IGÁBA FOGOTT TEHENEK

Szüleim elindultak a nagy rét felé, kezükben sarló
és kasza, elkezdődik az embert próbáló gyűjtés.
A tüzes nap perzseli arcukat, fa alatt pihenő kulacsból
oltják szomjukat, estére megmozdul a szél.

A zsírpapírba csomagolt, madárlátta kenyér és
sonka előkerül a tarisznyából, paprikával fűszerezve.
Kemény nap volt a mai. A fához kikötött teheneket
igába fogják, felpakolják a szekérre az éltető termést.

ÖREG PATAK

A Nap előtt Holdat nézek,
esti fényben emlékezem
ráülök a sötét árnyra,
múltat keverek a mába,

öreg patak mesét mondott,
minden habja szánni tudott,
itt maradok apám földjén,
itt tartom az anyám létét.

félelmemmel ülök padon,
merészségem igazra tolt,
megrepedt a becsületemm
megtoldottam tisztességem,

SZÜLEIM FÖLDJE

Gúnyában sétál az életkedvem,
fél megmutatni a valós testem.
Bent zúgnak a lehangolt érzelmek,
zsongó kavalkád küzd a fejemben.

Ma belenézek a Nap szemébe,
könnyeim ejtem az üdvösségre.
A zöldellő fákra ránevetek,
megöntözöm a bimbót, rügyeket.

Kivágom a korhadt fa gyökerét,
begyűjtöm az öreg sparhelt tűzét,
belakom a szép szobám melegét,
markomban tartom szüleim földjét.

KÓRHÁZFALAK

A kórházkapun belépve a bánat libben előttem.
A jövőm bizalmi bástyáját megrágnak szorgos férgnek.
Megkapaszkodik a kezem a kopott lépcsőkorklátban.
Végtelen iramban száguld agyam, könnyem arcom mossa.

Nyomasztó itt minden, Isten tudja, mit láttak a falak.
Most úgy érzem, mintha nekem mesélne minden vakolat.
Megszakadok, főntről rám zuhan a semmi nehézsége.
Édesanyám szorgos keze vérrel fest a sötét égre.

Nyög a sóhaj, apám bánata letörli a cseppeket.
Nagy terhet vesz a hátára, amit többé le nem tehet.
Az ajtón besurranó, időlépő szellő halkán súg:
„Elérkezett, valaminek vége, innét nincs visszaút.”

MENETEL A SORS

MENETEL A SORS

Vágyakozva álmos sikerről beszélsz.
A jelentés az életút, a harc végén.
Bennem dúló érzelmek nem hallhatók,
igazával takar be rongyos akaratom.
Kérdés, melyik igazságért kapsz kitüntetést.
A hazugság megdicsér, vagy küld a pokol felé.

Az igazság, ha jó, másképp mondható.
Rajtunk múlik az igaz, nem hamis szó.
Repül a Föld a vágyainkkal,
lebeg az örök hontalanban.
Leteper a sors örök hatalma,
az Isten hite velünk marad.

Vágyaimat a valóság olvasztja meg.
Lendületből fel vagy le törtetek.
Hazugság az egész, a lelkek tépnek szét,
nekem is felelnem kell az út végén.
A siker néha megtéveszt, tévútra vezet.
Fontos, úgy élj, sorsod büszkén viseld!

Sors romjain megtorpanok, rám tör a félsz.
Néma csend hallgat a lelke mélyén.
Az igazság nevet, az életem révbe ért,
hogy a lelke kitüntetem mások sikeréért.
Üvöltő ember a lángkarokban, sír a gyarló agy.
Az értékek hamuvá válnak a tűző Nap alatt.
A tűző, a tűző Nap alatt.

TÜKRÖZŐDÉSBE

Arcon vágta az időben megbújt barátságtalan pillanatok.
Mindennapi csatáim végén bátortalanul néztem lefele.
Keresztre feszítették léteimet az engem kísérő kudarcok.
A szanaszét hullott életszilánkokat összeraktam merészen.

Bátorságomat összeszedve belenéztem a tükröződésbe.
Halványan láttam a kontúrjaimat, mögöttem megtett utamat.
Tekintetek tükrében másként csillannak meg a valós értékek.
Felfogtam, elfogadó a pengeéles jellemem, már nem zaklat.

ÉLETLÖTTY

Az érdekek emberekkel barátkoznak.
A vesztes szerep a lelkeket taszítja.
Vér sem számít, ha pénzszagú a levegő.
Kéjjel pusztít, aki hatalomszerető.

Ösztönbe kódolt szükségletünk kihívó,
felesleges gyűjtögetőket taszító.
Az élni akarás löttyébe keverték
a fennmaradásunk hiú útvesztőjét.

CSONKA VÁLASZOK

Szemlélődöm pihentető sétám közben.
Egy ember furcsa alakját pillantom meg.
Kíváncsi szemmel boncolgatom szerveit.
Mindenhova benéznek gondolataim.

Kérdéseimre válaszolok, nem értem.
Miért lett ilyen az ember kinézete?
Mi hajtja, változtatja meg szemléletét?
Miért más az, aki a közelébe lép?

A csonka válaszok felpofozzák eszem.
Végleg be kell látnom, vészett a reményem.
Félművelt világ vadul tapogatózik.
Ami ebből felfogható, szinte semmi.

HOLDON JÁRTAM

Ma a Holdon jártam, könnyedén megtettem.
Képzeletem bírja a végtelenséget.
De mit akarok én a messze távolban?
A Földön is eltéved a tudattalan.

Felfogtam, kapzsi, túl kíváncsi az ember.
Összegyűjti azt is, ami neki nem kell.
Mindent akar, de a létezés nem ferdít.
Szeretünk hazudni, nagyokat mondani.

SZÁNALMAS JÓSÁGOM

Szeretem, ha több az eszem, mint a pénzem.
Agyam kicsavarásától boldog leszek.
Nincs szükségem hatalmaskodó tettekre.
Elvagyok a szobám sarkában csendesen.

Meglévő félszem örökbe adom nektek.
Ti eldobhatjátok, semmi sem kötelez.
Vétkeim számolom, sír a gondolatom.
Jól tudom, száналmasan jóságos vagyok.

HÚ OTTHON

Felszakad a tehén kehes köhögése.
Hallatszík pihenő madarak éneke.
A gazda ideges, ne vesszen a pára!
Jászolra ráleljen a kérődző szája!

Csurogjon a tej csuporba, borjúszájba!
Adjon eleséget a kiszáradt udvar!
Ugassa a kutya a kondás haragját!
Dolgos család találja meg hú otthonát!

LASSUL A MENET

Nem kell hinned, én tudom, lassul a menet.
Veszek, ha szavakkal ostromozod lelkem.
Magamnak való vagyok, értem a sorsom.
Vágyaimmal másokra nem támaszkodom.

Legbelül fáj, mikor megvésnek a hangok.
Kifakad a vérző szívem, mert hallgatok.
Nekem úgy jó, ahogy mások nem szeretik.
Érthetetlenül, ami marad, elveszik.

ÉLETRE HÍV

Életre hív a névtelen kivívása.
Belém rajzol árnyéktalan grafikákat.
Kéregető önzésem nem ismer határt.
Oda vágyakozik, ahol nincs maradás.

El akar venni másoktól szerepeket.
Szeret kigúnyolni gondtalan éveket.
Simogatások nélkül követel, elvesz.
Amit megkap érte, az mind értéktelen.

SEBHELYES ARCÚ

Sebhelyes, ragyás képű férfi szomorú.
Kínozza vadul, lelkében társ nem lapul.
Gúnyos pillantással ítélnék a hangok.
Nem keresi az ember a valóságot.

A Teremtő nem alkotta szépnek arcát,
mégis benne lakik a nyíló méltóság.
Miért ítélsz, tudod, hogy milyen sors vár rád?
Valaki elárulta a titkot: vigyázz!

MORCOS MÉRCÉK

Az idő léptével meredek lett a lankás domb.
Morcos mércék kergette bölcs hitünk kicsapódott.
Szerepeink kétkedő, lassuló útra léptek.
Nem akarunk felérni, leszaladni érvekkkel.

Ölbe vesszük a csend magányát képzeletünkben.
Megtadjuk lázadásunkat kételyeinkben.
Nyárfá vonulatában lefekszem félelmemmel.
A kiáltó, bárgyú nyugalom értelmét értem.

IDŐVEL ELFOGY

Ravaszh hatásvadászok megtévesztőek.
Gondolatainkat kicselezik rendre.
Azon ókumlálnak, hogy vezethetnek meg.
Bevetik furcsa furfangjaikat kéjjel.

Végül kiderül, hogy vesztes a szerepük.
Az idővel elfogy a trükkös fegyverük.
Lépj lassan, biztosan a tettek mezején,
ne áruld el magad, mert arra nincs szükség.

FALHOZ TÁMASZTOM

Falhoz támasztom sokatmondó képemet.
Kérdések nélkül válaszol az időnek.
Nem akarja régi helyét változtatni.
Beletörődik, egy sarokban megnyugszik.

A kétkedő magány keze megragadja.
Számára bizonytalan helyre hurcolja.
Új közeg, idegen emberek bámulják.
A kanyargós sorsom kényszere rátalál.

ÖRÖK-ÉRVÉNYŰSÉG

Ramaty felhozatalból kell választani.
Kínzó segítséget nem akarok kérni.
Inkább magamat gyötöröm a kihívással.
Ha kell, nekiütközöm kemény falaknak.

Ír a tollam, mégsem fog a papírlapra.
Izzadság, könnycsepp ragadt a napjaimba.
Az erőszakos kitartás akarata
örök-érvényűséget vés a sorsomba.

FOGADALMAM

Holnaptól fogadalmam újra érvényét veszti.
Már nemcsak másnak, magamnak is tudok hazudni.
A kényszerhatás barátságtalan, nem szívelem.
Mit tehetnék erőtlenségemmel, könyörögjek?

Inkább belefojtom magam a saját vérembe.
Érdemeim folyjanak szanaszét felbőszülten!
Ismeretlen vegyületekbe belekóstolok.
Megkínzott veszteségeimből kikiváncszom.

CAFATOKBAN

Elterül a szoba padlóján a felborult bor.
A rémisztő látomás körbefut a falakon.
A léhűtő kíváncsiság szemet huny a fénynek.
Cafatokban bomlanak a lélektelen évek.

A diszkrét büszkeség kinyitja tágas kapuit.
Összefutnak az élősködő, vak rémálmaid.
A színekből fakadó boldogság meghasonul.
Matató könnyedség tétlenségemben meglapul.

SUTTOG A TÉTOVA

Úgy tűnik, hogy mások erősebbek nálam,
mégis gyengék vesznek körül fájdalmamban.
Suttog a tétova, megzizzen a levél.
Az esőcsepp elcsúszik a fák tetején.

Bánatom kapaszkodik, irgalomért nyúl.
A leselkedő idő megért, ha szél fúj.
A mértéktelen szenvedésem elpusztít.
Lelkem üres végtelen, nem látja senki.